Περιοδος 2η,
Νο 123
Νοέμβρης 2003
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

ΙΡΑΚ
Φουντωνει η αντίσταση στην αμερικάνικη κατοχή
σελ 5

30 χρόνια μετά το Πολυτεχνείο – το νέο αντικαπιταλιστικό κίνημα
σελ. 11

Η εξέγερση στη Βολιβία
σελ 12

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ, ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ, ΕΥΡΩΣΤΡΑΤΟΣ, ΣΥΝΟΡΑ ΚΛΕΙΣΤΑ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

Μια άλλη Ευρώπη είναι εφικτή

Συνάντηση Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ
Παρίσι, 12 - 16 Νοέμβρη

σελ. 6-7

300,000 διαδήλωσαν στην Ρώμη ενάντια στη σύνοδο της Ε.Ε. τον περασμένο μήνα

27 Σεπτέμβρη: Πετυχημένη η Παγκόσμια μέρα δράσης ενάντια στην κατοχή σε Ιράκ-Παλαιστίνη

Η 27 Σεπτέμβρη ήταν μια πραγματική παγκόσμια μέρα κατά του πολέμου. Εκατοντάδες χιλιάδες κόσμος διαδήλωσε σε 42 χώρες ενάντια στην κατοχή σε Ιράκ και Παλαιστίνη.

Στην Ελλάδα περισσότεροι από 10.000 συμμετείχαν στη συγκέντρωση στο Σύνταγμα, στη συναυλία της Ορχήστρας Μίκης Θεοδωράκης και σημαντικών καλλιτεχνών και βάδισαν προς την Αμερικάνικη και την Ισραηλινή πρεσβεία.

Το αντιπολεμικό κίνημα ήταν ξανά εκεί. Στην Πλατεία Συντάγματος, την πλατεία που συγκλονίστηκε από τη διαδήλωση στις 15 Φλεβάρη, από τις συγκεντρώσεις όταν ξεκινούσαν οι βομβαρδισμοί στο Ιράκ. Την πλατεία που πλημμύρισαν οι μαθητές

ΛΟΝΔΙΝΟ: 100.000 συμμετείχαν στη διαδήλωση στο Λονδίνο. Οργανωτές ήταν η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο, η Καμπάνια για τον Πυρηνικό Αφοπλισμό και η Μουσουλμανική Ενωση της Βρετανίας και ήταν λίγες μέρες μόλις πριν το συνέδριο του Εργατικού Κόμματος και παρόλο που οι εφημερίδες προσπάθησαν να μειώσουν το μέγεθος και τη σημασία της διαδήλωσης. Η πορεία απλωνόταν από το Χάιντ Παρκ -όπου έγινε η αρχική συγκέντρωση- μέχρι την πλατεία Τραφάλγκαρ όπου έγιναν οι ομιλίες. Στην πλατεία δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι στάθηκαν για ώρες ακούγοντας τους ομιλητές.

ΙΣΠΑΝΙΑ: Η διαδήλωση που οργανώθηκε από την Πλατφόρμα ενάντια στον Πόλεμο, την πλατιά συμμαχία της Βαρκελώνης, ήταν πολύ πετυχημένη. Παρά τη συνεχή βροχή -κάτι που στη Βαρκελώνη, αντίθετα με τη Βόρεια Ευρώπη σημαίνει οτι ο κόσμος μένει στο σπίτι του, υπήρχε μεγαλύτερη συμμετοχή απ' όση περίμεναν, βάδισαν 25.000 άνθρωποι. Υπήρχαν διαδηλώσεις σε δέκα άλλες πόλεις στην Ισπανία, από τις οποίες η μεγαλύτερη ήταν στη Μαδρίτη με 10.000. 1000 περίπου βάδισαν στη Σεβίλλη και 500 στη Γρανάδα.

ΠΑΡΙΣΙ: Περισσότεροι από 10.000 διαδήλωσαν στη Γαλλία, από τους οποίους οι 8.000 στο Παρίσι, στις 27 Σεπτέμβρη, για την απόσυρση των στρατευμάτων κατοχής απ' το Ιράκ και για δικαιοσύνη στην Παλαιστίνη.

ΤΟΥΡΚΙΑ: Η μεγαλύτερη διαδήλωση στην Τουρκία έγινε στην Αγκυρα, με 10000 περίπου να βρίσκονται στο δρόμο, ενώ ανάλογου μεγέθους κινητοποίηση έγινε και στην Ισταμπούλ. Ιδιαίτερη συμμετοχή στη διαδήλωση στην Αγκυρα είχαν τα συνδικάτα αλλά και ενώσεις επαγγελματιών. Είχαν έρθει αντιπροσωπείες και από άλλες πόλεις της Τουρκίας. Τα πιο δημοφιλή συνθήματα ήταν "Σταματήστε την κατοχή του Ιράκ", "Λευτεριά στην Παλαιστίνη", "Αν στείλετε στρατό στο Ιράκ, στείλτε τον Ταγίπ (τον πρωθυπουργό της Τουρκίας Ερντογάν) και το γιο του", "Εκατομμύρια φτωχοί και με κατοχή, ζήτω η παγκόσμια Ιντιφάντα".

Διαδηλώσεις έγιναν και σε πολλές άλλες χώρες, Δανία, Αυστρία, Ολλανδία, Πολωνία, Ιρλανδία Φινλανδίας, στο Λίβανο, Ν. Κορέα, Ινδία και σε πολλά άλλα σημεία του κόσμου. Στις ΗΠΑ έγιναν σε δεκάδες πόλεις κινητοποιήσεις και στις 27 και στις 28 Σεπτέμβρη. Συγκέντρωσαν 5000 στη Νέα Υόρκη, 5000 στο Λος Αντζελες, 2500 στο Σαν Φρανσίσκο. Στις ΗΠΑ όλες οι αντιπολεμικές οργανώσεις προετοιμάζονται για μια πανεθνική κινητοποίηση στις 25 Οκτώβρη έξω από το Λευκό Οίκο, ενάντια στην κατοχή του Ιράκ. Στο Λίβανο έγινε πορεία 5.000 στη Βηρυτό. Η διαδήλωση είχε ξεκινήσει από τους προσφυγικούς καταυλισμούς των Παλαιστίνιων και στην κεφαλή της ήταν 50 μικρά παιδιά αντιπροσωπεύοντας τους καταυλισμούς. Στο Λίβανο ετοιμάζουν άμεσα ακόμη μια αντικατοχκή διαδήλωση.

Δικοινοτική η διαδήλωση στη Λευκωσία

Το Σάββατο 27 Σεπτεμβρίου, 200 περίπου Ελληνοκύπριοι, Τουρκοκύπριοι, Ιρανοί, και Άραβες, πορεύθηκαν μαζί στη Λευκωσία, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος για τη διεθνή μέρα δράσης ενάντια στην κατοχή του Ιράκ και της Παλαιστίνης. Τη διαδήλωση κάλεσαν η *Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο* και *το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου.*

Ξεκινήσαμε με προσυγκέντρωση στο άγαλμα του Μάρκου Δράκου κοντά στο οδόφραγμα του Λήδρα Πάλας. Εκεί περιμέναμε τους Τουρκοκύπριους που έφθασαν με τα πανό τους και μετά, λίγα μέτρα πιο κάτω, ενωθήκαμε με το μπλοκ του *Κοινωνικού Φόρουμ Κύπρου* που είχε ξεκινήσει από την Πλατεία Ελευθερίας.

Οι διαδηλωτές της Δικοινοτικής Πρωτοβουλίας κρατούσαν πλακάτ με συνθήματα στα ελληνικά, στα τουρκικά και αγγλικά όπως : «Μπους Μπλερ καταζητούνται για εγκλήματα πολέμου», «Όχι διευκολύνσεις στους ιμπεριαλιστές» «Τέρμα στην κατοχή του Ιράκ, Λευτεριά στην Παλαιστίνη».

Σ' όλη τη διάρκεια της πορείας τα συνθήματα τόσο τα αντιπολεμικά όσο και τα αντικαπιταλιστικά εναλλάσσονταν από τα ελληνικά στα τούρκικα, τα αγγλικά και τα αραβικά: «Μπους-Μπλερ, σας ξέρουμε καλά. Για κέρδη και πετρέλαιο σκοτώνεται παιδιά», «Η Νέα Τάξη δολοφονεί, εδώ και τώρα ανατροπή».

Οι σφυρίκτρες, τα ταμπούρλα και τα τραγούδια, όπως το «Bella Ciao» που τραγούδησαν οι τουρκοκύπριοι σύντροφοι στα τούρκικα δημιούργησαν μια πανηγυρική και μαχητική ατμόσφαιρα.

Πρώτος μας σταθμός ήταν η «φωλιά των τρομοκρατών» η αμερικάνικη πρεσβεία και μετά κατευθυνθήκαμε στην πρεσβεία του Ισραήλ όπου τα συνθήματα «Νίκη στην Ιντιφάτα» και «Βίβα, βίβα, βίβα Παλαιστίνα» δόνησαν κυριολεκτικά την ατμόσφαιρα.

Ήτανε η δεύτερη φορά όπου Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι διαδήλωσαν μαζί αφότου άνοιξαν τα σύνορα τον περασμένο Απρίλη. Η προηγούμενη φορά ήτανε την Πρωτομαγιά. Για ακόμα μια φορά Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι αριστεροί ακτιβιστές έδειξαν έμπρακτα πώς μπορούμε να παλέψουμε μαζί και να κτίσουμε ένα κοινό μέτωπο αγώνων.

Μυριάνθη Λοΐζου

Οι τουρκοκυπριακές εκλογές

Καμιά υποστήριξη στον Ντεκτάς

Η πολιτική επικαιρότητα κυριαρχείται τους τελευταίους μήνες από τις τουρκοκυπριακές εκλογές του Δεκεμβρίου. Και στις δυο πλευρές οι εκλογές αυτές παρουσιάζονται σαν το κλειδί για το μέλλον του νησιού. Τόσο η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση όσο και η τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση βλέπουν τις εκλογές και την απομάκρυνση του Ντεκτάς από διαπραγματευτή ως το μόνο τρόπο για να λυθεί το κυπριακό.

Η κυβέρνηση μας φαίνεται να συμφωνεί με την τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση σ' αυτό το θέμα αλλά δεν συμφωνούν στην εγκυρότητα που αποδίδουν σ' αυτές τις εκλογές. Η ελληνοκυπριακή πλευρά επίσημα τις αποκαλεί ψευδοεκλογές. Το ίδιο ισχύει και για την ελληνική κυβέρνηση. Ο Σκανδαλίδης σε επίσημη του επίσκεψη στην Κύπρο χαρακτήρισε τις εκλογές στον βορρά σαν «κάποιου είδους ψηφοφορία». Μια πολιτική αντιμετώπιση των τουρκοκυπρίων που κάθε άλλο παρά σεβασμό δείχνει στους τουρκοκυπρίους. Είναι μια πολιτική στάση που δεν αναγνωρίζει στους τουρκοκυπρίους το δικαίωμα της εκλογής των δικών τους αντιπροσώπων. Ένα δικαίωμα που τους το αναγνωρίζει και το ίδιο το σύνταγμα.

Παρόλο που η κυβέρνηση μας χαρακτηρίζει τις εκλογές των τουρκοκυπρίων σαν ψευδοεκλογές, εντούτοις περιμένει να δει πραγματικά αποτελέσματα από αυτές τις εκλογές. Περιμένει ότι θα δει μια ηγεσία πιο πρόθυμη να συμφωνήσει στις απαιτήσεις της όσον αφορά στο κυπριακό και στο σχέδιο Ανάν. Όμως οι προσδοκίες τους έχουν διαψευστεί εδώ και πολύ καιρό. Επίσημα η αξιωματική αντιπολίτευση των τουρκοκυπρίων δηλώνει ότι πρώτιστο μέλημα της είναι τα εθνικά συμφέροντα των τουρκοκυπρίων και η διαφύλαξη της ΤΔΒΚ, όπως άλλωστε το πρώτιστο μέλημα της κυβέρνησης της αλλαγής είναι η διασφάλιση των εθνικών συμφερόντων των ελληνοκυπρίων.

Όμως δεν είναι μόνο οι ελληνοκύπριοι που έχουν αυταπάτες για αυτήν την εκλογική αναμέτρηση. Η Τ/Κ αντιπολίτευση υπόσχεται ότι με την εκλογή τους θα εργαστούν για μια δίκαιη εφαρμογή του σχεδίου Ανάν και την ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σπέρνοντας περισσότερες αυταπάτες στον κόσμο τους. Η πραγματικότητα είναι ότι η εφαρμογή ενός ιμπεριαλιστικού σχεδίου όπως αυτό του Ανάν, δεν εγγυάται την ειρήνη στην Κύπρο. Αντίθετα αναπαράγει όλους τους ανταγωνισμούς μεταξύ των αρχουσών τάξεων των δυο πλευρών. Ακόμη ένα τέτοιο σχέδιο είναι απειλή για τους γειτονικούς λαούς μιας και το σχέδιο προνοεί τη παραμονή των βάσεων και τη δυνατότητα χρησιμοποίησης του νησιού για τις στρατιωτικές επιχειρήσεις των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ.

Περαιτέρω οι ελπίδες που τρέφουν οι τουρκοκύπριοι για μια καλύτερη ζωή με την ένταξη στην Ε.Ε. έχουν ήδη αρχίσει να διαψεύδονται από τα εναρμονιστικά μέτρα που εφαρμόζονται στο νότο.

Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι οι τουρκοκύπριοι πρέπει να απέχουν από τις εκλογές. Η απομάκρυνση του Ντεκτάς θα χαροποιήσει κάθε τουρκοκύπριο αγωνιστή που ήταν στο δρόμους τον τελευταίο χρόνο ενάντια στις επιλογές του Ντεκτάς. Η ήττα του Ντεκτάς θα είναι και η εκλογική έκφραση του κινήματος των 80.000 που είδαμε να διαδηλώνουν στους δρόμους της βόρειας Λευκωσίας υπέρ της ειρήνης. Γι' αυτό και ανεπιφύλακτα οι τουρκοκύπριοι σύντροφοι και συναγωνιστές θα πρέπει να δώσουν τη ψήφο τους σε ένα από τα κόμματα που αντιπολιτεύονται τον Ντεκτάς από τα αριστερά, στο CTP ή στο BDH.

Όμως η ψήφος δεν αρκεί. Δεν φαίνεται να εμπνέει ούτε τον κόσμο τον ίδιο. Οι 80.000 διαδηλωτές του περασμένου Φλεβάρη δεν δίνουν το παρών τους στις προεκλογικές συγκεντρώσεις των αντιπολιτευόμενων κομμάτων. Αντίθετα στην πρόσφατη παναπεργία και διαδήλωση που έγινε την ίδια μέρα συμμετείχαν μόλις 5.000 άνθρωποι. Η αίσθηση της δύναμης που είχε ο κόσμος εκείνες της μέρες έχει τώρα περιοριστεί στο παθητικό ρίξιμο της ψήφου στην κάλπη. Η δυναμική και η προοπτική εκείνων των ημερών έχει χαθεί και εικόνα των 80.000 διαδηλωτών που ήταν στους δρόμους συζητώντας και οργανώνοντας τις μάχες που είχαν να δοθούν έχει αντικατασταθεί από την εικόνα των χειροκροτημάτων προς πολιτικούς όπως ο Ταλάτ και ο Ακκιντζί που στο παρελθόν συγκυβέρνησαν με τον Ντεκτάς.

Η πραγματικότητα είναι ότι οι εκλογές είναι μια μάχη που πρέπει να κερδιθεί. Όμως τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει αν δεν κτιστεί μια πραγματική εναλλακτική λύση, μια σοσιαλιστική προοπτική. Αν δεν κτιστεί μια αριστερά που να δώσει τη μάχη των εκλογών αλλά ταυτόχρονα να κτίζει και να δυναμώνει το κίνημα στους δρόμους και όχι να το αποδυναμώνει δίνοντας του ψεύτικες υποσχέσεις για το σχέδιο Ανάν και την Ε.Ε.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Ενάντια στους υποστηρικτές του στάτους κβό και στις δυό πλευρές

Πρωτοβουλίες απο τα κάτω

«Δεσμεύομαι για λύση του Κυπριακού». Αυτό ήταν το βασικό σλόγκαν του πρόεδρου Παπαδόπουλου κατά τη διάρκεια της προεκλογικής του καμπάνιας και πολλοί αριστεροί τον πίστεψαν και δούλεψαν σκληρά για να κερδίσει τις εκλογές.

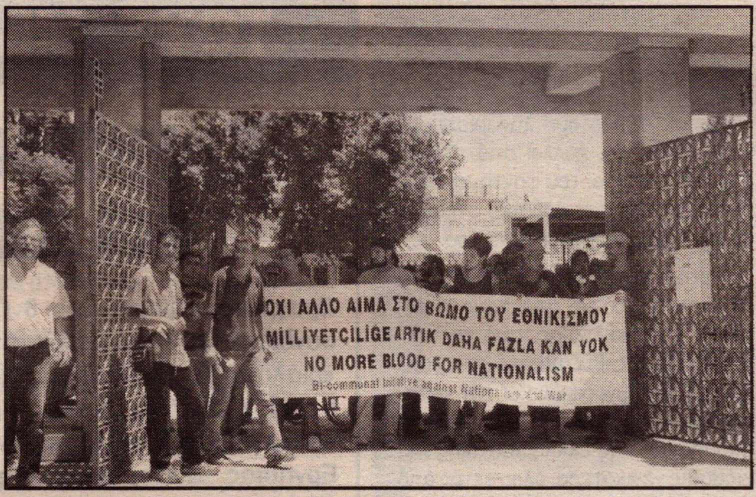

Πρωτοβουλίες σαν αυτές που πήρε η δικοινοτική πρωτοβουλία εναντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο είναι που χρειαζόμαστε και όχι περισσότερη αστυνομοκρατία για να ελέγχουμε τους τουρκοκύπριους

Σήμερα πολλοί απο αυτούς νοιώθουν απογοητευμένοι και προδομένοι. Δέκα σχεδόν μήνες μετά την εκλογή του ο Τάσσος Παπαδόπουλος φαίνεται να δικαιώνει τον τίτλο του απορριπτικού που επάξια είχε κερδίσει στο παρελθόν. Σε όλες τις κρίσιμες στιγμές οι επιλογές του έδειξαν ότι το «δεσμεύομαι για λύση» είχε και μια ουρά την οποία απέφευγε προεκλογικά να προβάλει και που λέει «δεσμεύομαι για λύση... που να εξυπηρετεί τις εθνικές επιδιώξεις του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού και του κράτους του».

Στο πιό σημαντικό τέστ αυτής της περιόδου, που ήταν το άνοιγμα των συνόρων στις 23 του Απρίλη, ο Παπαδόπουλος, η κυβέρνηση του και τα κόμματα που την στηρίζουν απέτυχαν παταγωδώς. Εκαναν ότι μπορούσαν για να εμποδίσουν το μεγάλο συναπάντημα των απλών ανθρώπων των δυό πλευρών. Τη στιγμή που δεκάδες χιλιάδες απλοί άνθρωποι ξεπερνούσαν τα τείχη του εθνικιστικού μίσους και αγαλιάζονταν και μιλούσαν για συμφιλίωση και ειρήνη η κυβέρνηση δήλωνε ότι η επίδειξη διαβατηρίων ισοδυναμεί με αναγνώριση του τουρκοκυπριακού κράτους.

Εμμονή

Εχοντας αυτή την «εμμονή της μη αναγνώρισης» η κυβέρνηση, όπως την κατηγόρησε δημόσια σε τηλεοπτική συνέντευξη του στο ΡΙΚ ο αρχηγός του Κινήματος Ειρήνης και Δημοκρατίας Μουσταφά Ακκιντζί, έχει φτάσει σε ακραία σημεία όπως το προσφατο παράδειγμα με την σύλληψη και απέλαση των φοιτητών απο το Ιράν και το Αζερπαϊτζάν που πήγαν στο οδόφραγμα για να ρωτήσουν άν μπορούν να περάσουν στο νότο. Τα σαίνια της αστυνομίας που κατά τον Δώρο Θεοδώρου εφάρμοζαν το νόμο, θεώρησαν καλό να τους συλλάβουν και να τους οδηγήσουν στο δικαστήριο γιατί μπήκαν στη Κύπρο απο παράνομο λιμάνι ή αεροδρόμιο, αφού τα λιμάνια και τα αεροδρομια στο βορρά είναι «ψευδολιμάνια» και «ψευδοαεροδρόμια». Παρά το ότι απο τα ίδια λιμάνια και αεροδρομια μπαίνουν και οι Αγγλοι που ζούν στο βορρά αλλά και οι τούρκοι μετανάστες στους οποίους επίσης δεν επιτρέπεται να περάσουν στο νότο αλλά δεν συλλαμβάνονται και απελαύνονται αν αποταθούν στην αστυνομία στο οδόφραγμα όπως έκαναν οι συγκεκριμένοι ξένοι φοιτητές που φοιτούν στο Πανεπιστήμιου της Εγγύς Ανατολής που είναι στο βορρά. Απο τα ίδια λιμάνια και αεροδρόμια βέβαια μπαινοβγαίνουν και όλοι οι τουρκοκύπριοι που ταξιδεύουν στο εξωτερικό. Με την ίδια λογική και αυτοί μπαινοβγαίνουν «παράνομα» στη Κύπρο και θα έπρεπε να τους συλλάβουν.

Δικαιολογημένα ο Ταλάτ του Τουρκικού Ρεπουπλικάνικου Κόμματος (το αντίστοιχο του Ακέλ στο βορρά) χαρακτήρησε αυτή την ενέργεια σαν δώρο προς τον Ντεκτάς και τον Ερογλου, τους υποστηριχτές του στάτους κβό σε στις προσεχείς εκλογές.

Αυτό δεν ήταν ένα τυχαίο και μεμονομένο περιστατικό, όπως προσπαθεί να μας πείσει η κυβέρνηση αλλά ένα απο τα πολλά που έγιναν τους τελευταίους δέκα μήνες, όπως η απέλαση της τουρκοκύπριας Γκιουλσεβίν με την οικογένεια της απο το αεροδρόμιο Λάρνακας, η απέλαση του τούρκου απο τον Γερόλακκο που τον συνέλαβαν όταν επέστρεφε απο επίσκεψη σε ελληνοκύπριο φίλο και συχωριανό του. Ακόμη ο Τάσσος Παπαδόπουλος δεν χάνει ευκαιρία να μιλά για την ανάγκη αλλαγών στο σχέδιο Ανάν διότι όπως είπε «αν γίνει αποδεχτό όπως έχει σημαίνει αποδοχή του Αττίλα» (ομιλία στο συλλαλητήριο του Ιούλη). Βέβαια και τότε προσπάθησαν να μας πείσουν ότι η συγκεκριμένη φράση ήταν παραδρομή ή λάθος αυτού που έγραψε την ομιλία.

Αν ο Παπαδόπουλος θέλει όπως λέει αλλαγές στο σχέδιο Ανάν όχι για να αφαιρέσει δικαιώματα των τουρκοκυπρίων αλλά για να το κάνει πιο λειτουργικό προς όφελος και των ιδίων των τουρκοκυπρίων γιατί τότε δεν δειλώνει επίσημα και ανοιχτά ποιές είναι αυτές οι αλλαγές για να ενθουσιαστούν και οι τουρκοκύπριοι και να σταματήσουν να τον αντιμετωπίζουν με καχυποψία; Προφανώς δεν είναι έτσι τα πράγματα. Οι αλλαγές που θέλει ο Παπαδόπουλος δεν έχουν να κάνουν ουτε με την επικυριαρχία που δίνει το σχέδιο Ανάν στους ιμπεριαλιστές, ούτε με το δικαίωμα τους να χρησιμοποιούν την Κύπρο σαν στρατιωτικό ορμητήριο, ούτε με την αποδοχή των βρετανικών και αμερικανικών βάσεων και σταθμών, ούτε με την προσφυγοποίηση 40,000 - 60,000 τουρκοκυπρίων που θα «μετακινηθουν» απο τα χωριά που ζούν τώρα, ούτε με τις διατάξεις που ρυθμίζουν τα περιουσιακά ζητήματα και αποτελούν συνταγή για καθημερινές προστριβές. Το σχέδιο Ανάν είναι ένα ιμπεριαλιστικό σχέδιο που στοχεύει πρώτα και κύρια να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των Αγλοαμερικανών που το εμπνεύστηκαν και δεν αποτελεί με κανένα τρόπο εγγύηση για την ειρήνη στη περιοχή ή για την δημοκρατία και την ευημερία των απλών ανθρώπων στο νησί. Ο Παπαδόπουλος όμως δεν ανησυχεί για αυτές τις πρόνιες του σχεδίου αλλά για το πώς θα εξασφαλίσει περισσότερα στο παζάρι, μέσα απο διπλωματικούς ελιγμούς, πιέσεις και εκβιασμούς. Αυτό εξάλλου προσπαθούν να κάνουν με την ένταξη στην Ε.Ε. και μάλιστα το δηλώνουν ανοιχτά και όχι μόνο η κυβέρνηση και η δεξιά που πρωταγωνίστησαν σε αυτή την πορεία αλλά και η αριστερά που ακολούθησε.

Δυστυχώς ο Παπαδόπουλος φαίνεται να είναι άξιος συνεχιστής της πολιτικής των αποκλεισμών, των εκβιασμών και των πιέσεων απέναντι στους τουρκοκύπριους που εφάρμοζε ο Κληρίδης και ο Συναγερμός. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου που σε αυτά τα ζητήματα ο Συναγερμός στηρίζει τις επιλογές της κυβέρνησης.

Κίνημα απο τα κάτωΔεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτα απο τον Παπαδόπουλο αλλά ούτε και απο την αριστερά που έκρινε το μέρχι τώρα έργο του σαν αξιόλογο και πετυχημένο. Η απάντηση του Ακέλ προς την τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση όταν κάνει κριτική στη πολιτική του Παπαδόπουλου είναι ότι τα κάνει αυτά λόγω προεκλογικής περιόδου. Δηλάδή παίρνουν σαν δεδομένο ότι στις προεκλογικές περιόδους ο καθένας δικαιολογημένα μπορεί να λέει ότι θέλει. Όπως έκανε και ο Παπαδόπουλος δηλαδή με εκείνο το «δεσμεύομαι για λύση του Κυπριακού»

Εκείνο που χρειαζόμαστε είναι πρωτοβουλίες απο τα κάτω απο τους ακτιβιστές του κινήματος για επαναπροσέγγιση και ειρήνη. Πρωτοβουλίες και δράση για να εμποδίσουμε του κρυφούς και φανερούς απορριπτικούς να αντιστρέψουν το κλίμα που δημιουργήθηκε μετά τις 23 του Απρίλη. Η «δικοινοτική πρωτοβουλία ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο» πήρε κάποιες σημαντικές πρωτοβουλίες με τα κοινά μνημόσυνα τον περασμένο Ιούλη, με το δικοινοτικό κάμπινγκ και την αντιπολεμική πορεία στίς 27 του Σεπτέβρη. Θα πρέπει να συνεχίσει και να διευρύνει τη δραστηριότητα της, και με αλλες πολιτικές, κοινωνικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις. Σε αυτή τη προσπάθεια θα πρέπει να έχει την υποστήριξη όλων όσων θέλουν να δώσουν τη κόντρα με τον εθνικισμό, οσων πιστεύουν ότι μια άλλη Ευρώπη είναι εφικτή, ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός.

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ

Η Εργατική Δημοκρατία καταδικάζει την επίθεση που δέχτηκε ο Μουράτ Κανατλί, δημοσιογράφος της Γενί Τσάγ και πρόεδρος της νεολαίας του τουρκοκυπριακού κόμματος Πατριωτικής Ενότητας απο τους γκρίζους λύκους.

Ο Μουράτ Καντλί έχει ένα σημαντικό έργο στην προσπάθεια για επαναπροσέγγιση και ειρήνη στη Κύπρο. Υπήρξε ιδρυτικό και δραστήριο μέλος της «Δικοινοτικής Πρωτοβουλίας ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο» με έντονη δράση στις εκδηλώσεις που οργάνωσε η πρωτοβουλία. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο γκρίζοι λύκοι δεν του συγχώρησαν αυτή του τη δράση γι αυτό και τον έβαλαν στο στόχαστρο τους.

Συμπαράσταση στον Μουράτ Κανατλί έκφρασαν όλα τα κόμματα της τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης όπως και ελληνοκυπριακές οργανώσεις της αριστεράς και η Ενωση Συνταχτών Κύπρου.

Οι φασίστες και στις δυό πλευρές που μετά τις 23 του Απρίλη έχουν βρεθεί στο περιθώριο και είχαν λουφάξει στις τρύπες τους προσπαθούν σιγά σιγά να ξαναβγούν στην επιφάνεια. Δεν πρέπει να τους το επιτρέψουμε. Δεν πρέπει να αφήσουμε επιθέσεις σαν αυτή στον Κανατλί, ή τον Σενέρ Λεβέντ ή σαν αυτή που έγινε στον Ιμπραχήμ Αζίζ απο την ελληνοκυπριακή αστυνομία, να περάσουν. Ενωμένοι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι μπορούμε να τους σταματήσουμε.

Στη φωτό δεξιά ο Μουράτ στην εκδήλωση της δικοινοτικής πρωτοβουλίας στη Μάραθα.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Ο ελληνορθόδοξος "Ταλιμπάν" Αθανάσιος

Ο μητροπολίτης Λεμεσού Αθανάσιος ζήτησε άδεια από το υπουργείο Παιδείας να κτίσει λέει εξομολογητήρια στα σχολεία της επαρχίας Λεμεσού. Τα κανάλια και οι εφημερίδες γέμισαν με δηλώσεις και άρθρα που ήταν ενάντια στο αίτημα του ελληνορθόδοξου «Ταλιμπάν» μητροπολίτη Αθανάσιου.

Οι σχολιαστές από τα αριστερά μέχρι και τα δεξιά βάλθηκαν να υποστηρίξουν τον κοσμικό χαρακτήρα και τον ορθολογισμό που πρέπει να καλλιεργείται στην εκπαίδευση. Ο υπουργός Παιδείας απόρριψε κι αυτός το αίτημα του Αθανάσιου.

Είναι φανερό τώρα πως ο μητροπολίτης έκαμε λάθος στις εκτιμήσεις του. Ωστόσο δεν είναι δύσκολο να δει κάποιος γιατί είχε την εκτίμηση ότι οι συνθήκες ευνοούν την πραγματοποίηση του σχεδίου του για ένα άνετο εξομολογητήριο σε κάθε σχολείο.

Για πολλά χρόνια τώρα στα σχολεία το κίνημα των εξομολογήσεων καλλιεργείται. Ένας ιερωμένος, υποστηρικτής του μητροπολίτη, ισχυρίστηκε ότι στο σχολείο του το 90% των μαθητών καταφεύγουν στην εξομολόγηση. Σχολεία που υποφέρουν από έλλειψη αιθουσών διδασκαλίας βρίσκουν λεφτά για να κτίσουν εκκλησάκια στις αυλές τους. Διευθυντές επιβάλλουν υποχρεωτικούς εκκλησιασμούς στους μαθητές.

Μετά από δέκα χρόνια ελληνορθόδοξης παιδείας στα σχολεία ο μητροπολίτης ένιωσε ότι μπορούσε να επιβάλει και επίσημα την παρουσία του.

Έπεσε έξω στους λογαριασμούς του. Ακόμα και πολλοί από το δικό του στρατόπεδο, του φονταμενταλισμού και της συντήρησης, στράφηκαν ενάντια στην πρόταση του.

Μετά την μπόχα που αναδύεται τα τελευταία χρόνια από τους «κόλπους» της Εκκλησίας, από τα 'ροζ' σκάνδαλα, τις 'βυζαντινές ίντριγκες' των αγίων Συνοδικών και την κατασπάθιση των ταμείων της Αρχιεπισκοπής και της εκκλησιαστικής περιουσίας γενικότερα, όλοι, εκτός από τον Αθανάσιο και τον Χρυσόστομο Πάφου που τον σιγοντάρει, καταλαβαίνουν ότι πρέπει να βαδίζουν προσεκτικά γιατί περπατούν σε τεντωμένο σχοινί.

Σ.Σ.

Οι πλούσιοι πλουσιότεροι όπως πάντα

Σύμφωνα με τη σχετική λίστα για το 2003 που δημοσιεύει κάθε χρόνο το περιοδικό «Forbes», η συνολική περιουσία των 400 πλουσιότερων των ΗΠΑ άγγιξε τα 955 δισεκατομμύρια δολάρια, υπολειπόμενη ελάχιστα από το 1 τρισεκατομμυρίο δολάρια. Τα πορτοφόλια των πλουσιότερων Αμερικανών γέμισαν, κυρίως, λόγω της σημαντικής ανόδου που σημείωσαν οι μετοχές Ίντερνετ και υψηλής τεχνολογίας φέτος, ύστερα από δύο χρόνια συνεχόμενων ζημιών.

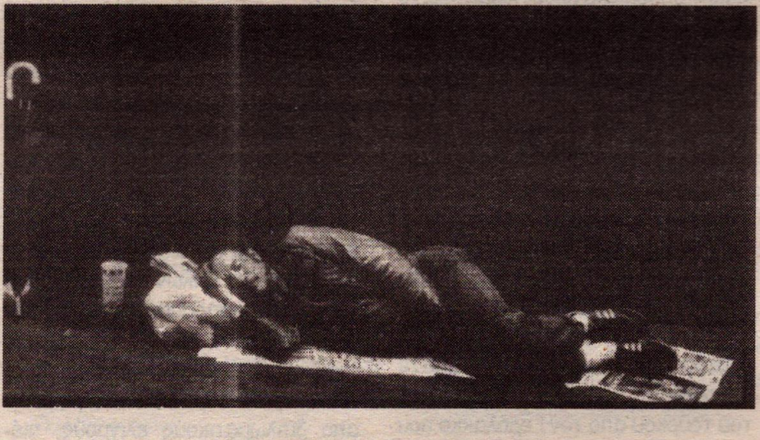

Ο **Μπιλ Γκέιτς** παρέμεινε για δέκατο συνεχόμενο χρόνο ο πλουσιότερος των ΗΠΑ. Ο ιδιοκτήτης της Microsoft κατάφερε να αυξήσει την περιουσία του το 2003 κατά 3 δις δολάρια στα 46 δις δολάρια, περίπου 4 φορές το ΑΕΠ της Κύπρου ($11δις) και απ' ό,τι φαίνεται θα αργήσει πολύ κάποιος να τον ξεπεράσει, αφού η περιουσία τού αμέσως δεύτερου πλουσιότερου Αμερικανού, του **Γουόρεν Μπάφετ**, υπολείπεται κατά 10 δις δολάρια από τον Γκέιτς. Η συνολική περιουσία του γκουρού των επενδύσεων Μπάφετ προσήγγισε τα 36 δις δολάρια.

Ενώ του τρίτου στη λίστα του «Forbes», **Πολ Άλεν**, συνιδρυτή της Microsoft, τα 22 δις δολάρια. Οι δύο τελευταίοι διατηρούν για δεύτερο συνεχόμενο χρόνο τη 2η και 3η θέση στη λίστα του Forbes.

Μια διαφορετική παρέλαση φέτος για αλλαγή!

Φέτος στην παρέλαση για τους εορτασμούς της ανεξαρτησίας της Κυπριακής Δημοκρατίας δεν παρουσιάστηκαν πτητικά μέσα. Απαντώντας στην κριτική που έκαμαν στην κυβέρνηση οι γαλαζοαίματοι πατριώτες για την απαράδεκτη αυτή 'παράλειψη' φέτος, ο πρόεδρος Παπαδόπουλος δήλωσε πώς «σκοπός μας δεν είναι η επίδειξη δυνάμεως αλλά να τιμήσουμε την επέτειο της δημιουργίας της Κυπριακής Δημοκρατίας».

Στη φετινή παρέλαση όμως υπήρχε και μια καινοτομια. Μπροστά από τον Παπαδόπουλο, τον Γιάννο Παπαντωνίου και τον Αρχηγό της Εθνικής Φρουράς αντιστράτηγο Αθανάσιο Νικολοδήμο, για πρώτη φορά παρουσιάστηκε πεζοπόρο τμήμα της Εθνοφρουράς με στολές, εξαρτήσεις και οπλισμό που έφεραν οι πρώτοι Εθνοφρουροί το 1964 όταν πρωτοσυστάθηκε η Εθνική Φρουρά.

Αλήθεια, πρέπει να ενθουσιάστηκαν πολύ οι Τουρκοκύπριοι συμπατριώτες μας από αυτή τη «συγκινητική» παρουσίαση αφού σίγουρα θα τούς έφερε μνήμες «παλιές», από τις σφαγές στην Ομορφίτα, στην Κοφίνου και άλλα παρόμοια «ανδραγαθήματα» της Εθνοφρουράς ενάντια στους Τουρκοκύπριους!

Δημοκρατία τύπου Μπους

Σύμφωνα με τον Μπους και τους λακέδες του οι ΗΠΑ πολεμάνε για να φέρουν τη δημοκρατία σε κάθε γωνιά του κόσμου. Για να δούμε όμως πως λειτουργεί η περίφημη αμερικάνικη δημοκρατία και συγκεκριμένα στο Τέξας, μια πολιτεία με κυβερνήτη το αδερφάκι του Μπους.

Πρόσφατα άλλαξαν οι εκλογικές περιφέρειες της Πολιτείας. Το αποτέλεσμα της νέας χάραξης, σύμφωνα με τους εκλογικούς αναλυτές, θα είναι ότι ακόμα και αν Δημοκρατικοί και Ρεπουμπλικάνοι πάρουν ακριβώς τις ίδιες ψήφους με τις προηγούμενες εκλογές, το κόμμα του Μπους θα εκλέξει εννιά βουλευτές παραπάνω.

Πρόκειται για ένα παλιό κόλπο στο Νότο των ΗΠΑ. Το εκλογικό σύστημα είναι πλειοψηφικό. Ετσι το μόνο που χρειάζεται είναι να δημιουργηθούν μεγάλες εκλογικές περιφέρειες όπου για παράδειγμα κατοικούν ισπανόφωνοι, που ψηφίζουν κατά πλειοψηφία Δημοκρατικούς. Εκεί ο υποψήφιος Δημοκρατικός εκλέγεται άνετα αλλά χιλιάδες ψήφοι μένουν αναξιοποίητες. Στις άλλες περιφέρειες εκλέγεται ουσιαστικά χωρίς αντίπαλο ο Ρεπουμπλικάνος.

Ολοι οι πολίτες είναι ίσοι απέναντι στο νόμο, δηλαδή, αλλά κάποιοι είναι περισσότερο ίσοι από τους υπόλοιπους.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΠΕΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Χρειάζονται έργα και όχι λόγια

Πραγματοποιήθηκε στις 8 Οκτωβρίου η πρώτη παγκύπρια συνδιάσκεψη αλλοδαπών από την ΠΕΟ. Η ΠΕΟ εξάγγειλε «διάλογο όχι για τους μετανάστες αλλά με τους μετανάστες». Σ' αυτό το «διάλογο» κάλεσε και τους υπουργούς της «άλλαγής» και συμμετείχαν ο Υπουργός Εσωτερικών και Εργασίας. Δυό υπουργοί της κυβέρνησης που λίγες μόνο βδομάδες νωρίτερα, μέσα στο καλοκαίρι είχε εξαπολύσει μια άγρια επιχείρηση σκούπα και μάζεψε πάνω απο 150 μετανάστες στη Πλατεία Ελευθερίας, απο τους οποίους απέλασε καμιά δεκαριά.

Τα λογοπαίγνια της ΠΕΟ για «διάλογο» δεν μπορούν να κρύψουν αυτές τις θλιβερές πραγματικότητες και τις άθλιες συνθήκες στις οποίες ζούν και εργάζονται οι ξένοι στη Κύπρο.

Εδώ και δεκαετίες ξένοι εργάτες έρχονται στη Κυπριακή Δημοκρατία σαν φτηνό εργατικό δυναμικό, με την ελπίδα μιας καλύτερης ζωής γι αυτούς και τις οικογένειες τους. Το αποτέλεσμα όμως είναι εντελώς το αντίθετο. Οι ξένοι εργάτες τυγχάνουν της πιο αισχρής εκμετάλλευσης. Κοπέλες εκπορνεύονται με τη βία, κακοποιούνται, παρενοχλούνται, βιάζονται και αν τολμήσουν να καταγγείλουν αυτά που τους συμβαίνουν πολύ εύκολα και γρήγορα απολύονται και απελαύνονται.

Δεκάδες εργατικά ατυχήματα συμβαίνουν κάθε μέρα την ώρα της εργασίας με θύματα ξένους εργάτες, που πολλές φορές οδηγούν σε αναπηρίες και ανικανότητα για εργασία στο μέλλον. Δηλαδή έρχονται εδώ τους ξεζουμίζουμε , και τους στέλνουμε πίσω στις πατρίδες τους σακάτιδες, με σκοτωμένα τα όνειρα για μια πιο ανθρώπινη ζωή.

Η ΠΕΟ όμως μόλις φέτος αποφάσισε ότι ενδιαφέρεται για την προστασία των ξένων εργατών, οργανώνοντας αυτή τη συνδιάσκεψη, καλώντας γραφειοκράτες και υπουργούς για να μιλήσουν στους ξένους εργάτες και να τους πουν ότι οι παράνομοι εργάτες είναι πρόβλημα για την κυπριακή οικονομία, γιατί οι εργοδότες τους, τους εκμεταλλεύονται. Τόσο μεγάλος είναι ο πόνος της κυβέρνησης για τους εργάτες αυτούς που αποφάσισαν να τους τσουβαλιάζουν και να τους απελαύνουν με συνοπτικές διαδικασίες για να μην αυξάνονται τα κόστα στις φυλακές.

Ο υπουργός εσωτερικών αναφέρθηκε στην νέα στρατηγική της κυβέρνησης που είναι ο καταρτισμός ενός ισοζυγίου ανθρώπινου δυναμικού για τον καθορισμό των τομέων για τους οποίους θα παρέχεται άδεια απασχόλησης αλλοδαπών, με ειδικές πολιτικές για ανειδίκευτο/ ειδικευμένο προσωπικό και επιστημονικό προσωπικό, και ότι με την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. και το άνοιγμα των συνόρων μεταξύ βορρά και νότου στην Κύπρο, η εργοδότηση ξένων εργατών θα επηρεαστεί. Δηλαδή με λίγα λόγια τους έλεγε πως τόσα χρόνια σας εκμεταλλευτήκαμε, σας στύψαμε και τώρα θα σας πετάξουμε σαν στραγγιγμένες λεμονόκουπες αφού η κυπριακή οικονομία τώρα αφενός θα εργοδοτεί Τ/κ και αφετέρου θα έχει ανάγκη περισσότερο τεχνοκράτες πτυχιούχους της Ε.Ε..

Έτσι ενδιαφέρονται όλοι αυτοί για τους ξένους εργάτες. Με το να τους ταξινομούν σε νόμιμους και παράνομους, λες και είναι παρανομία να θες να ζήσεις μια πιο ανθρώπινη ζωή, και χρειάζεσαι ειδική άδεια γι αυτό.

Τη στιγμή που μας μιλούν για το ιδεώδες της Ε.Ε, για τη συνάντηση των πολιτισμών. Για την Ευρώπη των πολιτών, για τη κατάργηση των συνόρων, κάθε μέρα κτίζουν σύνορα και μηχανισμούς καταστολής για όποιον δεν είναι ματσωμένος.

Τα τελευταία χρόνια έχουν ξοδευτεί εκατομμύρια λίρες για ραντάρ και ελικόπτερα που αλωνίζουν τα πέλαγα μπας και δουν κανένα καρυδότσουφλο με απελπισμένους φτωχούς Ιρανούς, Ιρακινούς, Κούρδους, Σύριους για να τους σιχτιρίσουν πίσω στις χώρες τους.

Αν η ΠΕΟ ακουμπούσε έστω και στο ελάχιστο αυτά τα ζητήματα και αναλάμβανε να οργανώσει τον αγώνα ενάναντια στις ρατσιστικές διακρίσεις σε βάρος των μεταναστών η συνδιάσκεψη αυτή θα ήταν ένα σημαντικό γεγονός και θα κατέληγε σε ένα πρόγραμμα δράσης καί όχι σε μια επιτροπή που απλά θα διαχειρίζεται και θα εφαρμόζει την επίσημη κυβερνητική πολιτική για τους μετανάστες.

Για να γίνει κάτι τέτοιο όμως χρειάζεται μια άλλη πολιτική, που να λέει ότι δεν υπάρχουν νόμιμοι και παράνομοι εργάτες, θέλουμε ανοικτά σύνορα για όλους και όλοι είναι καλοδεχούμενοι. Πραγματικός εχθρός και πραγματική μάστιγα είναι ο καπιταλισμός, το σύστημα του κεφαλαίου, των πολέμων, της εκμετάλλευσης και της φτώχειας.

Μαρία Χριστοφόρου

ΔΙΕΘΝΗ

ΙΡΑΚ

Η αντίσταση στη αμερικάνικη κατοχή φουντώνει

Τα προβλήματα των Αμερικάνων δεν είναι τεχνικά, ούτε απλά οικονομικά. Εχουν στη ρίζα τους την ουσιαστική αποτυχία της κατοχής του Ιράκ. Η Αντίσταση φουντώνει, τα προβλήματα πληθαίνουν, το κόστος της παραμονής τους εκεί εκτοξεύεται στα ύψη. Κι αυτό γεννάει πολιτικά προβλήματα και αδιέξοδα.

Μια αμερικανική εφημερίδα που ασχολείται με στρατιωτικά θέματα, με τίτλο “Stars and Stripes”, “Αστερόεσσα” δηλαδή που δεν αφήνει αμφιβολίες για το πατριωτικό της περιεχόμενο, οργάνωσε επιτόπια έρευνα ανάμεσα σε 1935 φαντάρους που υπηρετούν στο Ιράκ και δημοσίευσε τα αποτελέσματά της την περασμένη βδομάδα. Το 70% των φαντάρων δηλώνουν πως το ηθικό τους είναι από χαμηλό ως μέτριο. Ενας στους δύο δηλώνει πως όταν λήξει η υποχρεωτική του παρουσία δεν θα ξαναδηλώσει ανανέωση. 31% θεωρούν πως ο πόλεμος είχε καθόλου ή ελάχιστη αξία. Ενας στους τρεις δηλώνει πως ποτέ δεν του έγινε ξεκάθαρο για ποιο λόγο πολεμάει στο Ιράκ. Η ίδια εφημερίδα διευκρίνισε ότι προχώρησε στην έρευνα, μετά από σειρά γραμμάτων που λάμβανε από φαντάρους που παραπονιούνταν για τις συνθήκες που επικρατούν στο κατεχόμενο Ιράκ. Στη διπλανή στήλη δημοσιεύουμε μια από πρώτο χέρι περιγραφή για το πώς βλέπουν οι ίδιοι οι Αμερικάνοι φαντάροι την κατάσταση στο Ιράκ.

Οι επιθέσεις που γίνονται πλέον στο Ιράκ δεν είναι μόνο πολλές, αλλά και πολύ ισχυρές και με στρατιωτικούς και με πολιτικούς όρους. Εγιναν δύο επιθέσεις στο δίκτυο του πετρελαίου, η μία με χρήση 220 κιλών εκρηκτικών στο Ιρμπίλ και η άλλη στην πόλη Χαντίθα. Το αποτέλεσμα των επιθέσεων ηταν να μην επαρκεί το πετρέλαιο για τη χρήση στο εσωτερικό του Ιράκ. Ετσι μειώθηκαν άμεσα οι εξαγωγές από το λιμάνι της Βασόρας, ώστε να καλυφθούν οι εσωτερικές ανάγκες. Τέτοιες ενέργειες σε βάρος των πετρελαιαγωγών είναι καθημερινό φαινόμενο. Οπως καταγγέλει ο Ρόμπερτ Φισκ, οι Αμερικάνοι αναφέρουν επίσημα ελάχιστες επιθέσεις μόνο αν τις έχουν καταγράψει ήδη τα ΜΜΕ. Και το πιο ανησυχητικό γι’ αυτούς είναι πως οι νεώτεροι υπολογισμοί των υπηρεσιών τους, ανεβάζουν σε ένα εκατομμύριο τόνους τον όγκο των πυρομαχικών που βρίσκονται ανεξέλεγκτα στα χέρια των Ιρακινών.

Καμπανάκι

Η επίθεση που έγινε στην Τούρκικη πρεσβεία ήταν ένα ακόμη πιο δυνατό καμπανάκι για τους Αμερικάνους. Δεν πρόλαβε να περάσει μια βδομάδα από την απόφαση της τουρκικής βουλής να εγκρίνει την αποστολή στρατευμάτων στο Ιράκ και φάνηκε ποια θα είναι η αντιμετώπιση των ιρακινών. Ο σιίτης κληρικός Μοχάμεντ Αλ Σαντρ το δήλωσε ξεκάθαρα: “Δε θα υπάρξει διαφορά στο πώς αντιμετωπίζουμε τους Τούρκους και τους Αμερικάνους φαντάρους”.

Ο ηγέτης των Κούρδων που συμμετέχει και στο Συμβούλιο Διακυβέρνησης ξαναδιακήρυξε ότι δεν θα δεχτούν Τούρκους φαντάρους στο Κουρδιστάν. Ενώ ολόκληρο το Συμβούλιο έχει ξεκαθαρίσει ότι θεωρεί επικίνδυνη την ανεξέλεγκτη παρουσία ξένων στρατευμάτων στο Ιράκ. Οι πιέσεις ανάγκασαν ακόμη και τον Ερντογάν να δηλώσει πως αν δεν θέλουν οι ιρακινοί την παρουσία των Τούρκων φαντάρων, δεν θα σταλούν στρατεύματα. Η αντιμετώπιση που είχε η σκέψη και μόνο να σταλούν τουρκικά στρατεύματα προκαλεί πανικό και στις υπόλοιπες χώρες του μουσουλμανικού κόσμου που βλέπουν με τρόμο την προοπτική να γυρίσουν στις χώρες τους φαντάροι που θα έχουν σκοτωθεί από την ιρακινή αντίσταση για χάρη των ΗΠΑ.

Η Αντίσταση στο Ιράκ είναι μια πολύ πιο γενικευμένη διάθεση που δεν περιορίζεται σε λίγους βομβιστές. Οι επιθέσεις γίνονται όλο και πιο συχνές και πιο έντονες. Μετα την επίθεση στο κέντρο του Ερυθρού Σταυρού ο υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ, Κόλιν Πάουελ, αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι δεν περίμεναν η αντίσταση να είναι τέτοιας έκτασης και έντασης. Μμροστά σ’ αυτή την κατάσταση οι δυνάμεις κατοχής καταφεύγουν όλο και πιο συχνά σε μεθόδους που εφάρμοσαν στο Βιετνάμ. Την περασμένη βδομάδα, τα τανκς και οι μπουλντόζες των Αμερικάνων έπιασαν δουλειά στη Δουλουάγια, 50 χλμ έξω από τη Βαγδάτη. Οχι για να αντιμετωπίσουν ενόπλους, αλλά για να καταστρέψουν ολόκληρα στρέματα από καλλιέργειες φτωχών αγροτών της περιοχής. Πορτοκαλιές και λεμονιές, από τις οποίες επιβιώνουν οι άνθρωποι ξεριζώθηκαν μέσα σε λίγες ώρες. Ηταν αντίποινα των Αμερικάνων γιατί ενώ στην περιοχή γίνονται πολλές ένοπλες επιθέσεις, οι αγρότες δεν δίνουν καμιά πληροφορία στους Αμερικάνους όταν τους ανακρίνουν. Και για να μη λείψει τίποτα από το σκηνικό της τρέλας του Βιετνάμ, την ώρα που ξερίζωναν τα δέντρα, είχαν στήσει μεγάφωνα που έπαιζαν στη διαπασών μουσική τζαζ.

Οι νεκροί Αμερικάνοι φαντάροι έχουν πλέον ξεπεράσει τους 320 και πρόστίθενται καθημερινά και νέα νούμερα σ' αυτό το κατάλογο. Και όσο το Ιράκ μετατρέπεται σε νέο Βιετνάμ οδηγεί και τη δημοτικότητα του Τζορτζ Μπους σε νέα αρνητικά ρεκόρ. Μόλις το 34% των Αμερικανών θα τον ψήφιζαν αν γίνονταν σήμερα οι εκλογές, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, ποσοστό που κανένας πρόεδρος δεν έχει δει στην καριέρα του.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟ ΕΦΕΔΡΟ

“Νιώθω όπως ο πατερας μου όταν γύρισε από το Βιετνάμ”

Ο Τζέι Σαφτ, από τη Συμμαχία για την Ελεύθερη Σκέψη στα ΜΜΕ, πήρε τη συγκλονιστική συνέντευξη που ακολουθεί, από έναν Εφεδρο αξιωματικό που υπηρέτησε στο Ιράκ για μήνες και επέστρεψε στις ΗΠΑ. Δημοσιεύτηκε στο Indymedia του Ισραήλ, όπου μπορείτε να τη βρείτε ολόκληρη.

Είδες πολλούς συναδέλφους σου να σκοτώνονται; Πώς σε επηρέασε;

Πώς στο διάολο νομίζεις πως με επηρέασε; Είδα περισσότερους από 30 από τους άντρες που είχα υπό την επίβλεψή μου να πεθαίνουν, και πάνω από 100 να φεύγουν για τις ΗΠΑ τραυματισμένοι και να μη γυρίζουν πίσω. Ακόμη δεν ξέρω αν κάποιοι από αυτούς επέζησαν ή όχι. Δεν μου έλεγαν τίποτα μέχρι που γύρισα πίσω.

Πες μας για τις δυσκολίες που περνούσες εκεί κάτω

Μπορώ να πω πολλά για τα προβλήματα όπως η έλλειψη φαγητού και νερού αλλά αυτό που θέλω να μάθει ο κόσμος είναι πόσο άσχημες έχουν γίνει οι επιθέσεις εναντίον Αμερικάνων και συμμάχων τον τελευταίο μήνα. Στις τελευταίες δύο βδομάδες δεχόμασταν επιθέσεις τουλάχιστον 20 φορές τη μέρα αν μετρούσες όλες τις βολές που δεχόμασταν είτε από ελεύθερους σκοπευτές είτε από τυχαίες επιθέσεις. Χάναμε τουλάχιστον 5 άντρες τη μέρα από τραυματισμούς και είχαμε ένα νεκρό στη μονάδα κάθε 24 ώρες.

Πιστεύεις ότι ο Τζορτζ Μπους είναι ο λάθος άνθρωπος για να καθοδηγει στρατεύματα όταν ο ίδιος απέφυγε το στρατό;

Αυτό το κάθαρμα δεν παρουσιάστηκε ποτέ και έχει το θράσος να μας σέρνει σε δύο διαφορετικούς πολέμους που θα κρατήσουν για χρόνια. Δεν πιστεύω ότι πρέπει να είναι πρόεδρος της χώρας, είναι τελείως ηλίθιος και ελέγχεται από μια σειρά τρελούς που έχουν μοναδικό στόχο τα κέρδη και το πετρέλαιο.

Ακούγεσαι πολύ πληροφορημένος. Διαβάζεις;

Εχω πτυχίο οικονομικών και δεν είμαι μόνιμος στο στρατό. Είμαι έφεδρος που συμμετέχω σε αποστολές μεγάλης διάρκειας. Πίστεψέ το αλλά διαβάζω συγγραφείς όπως ο Νόαμ Τσόμσκι, ο Γκορ Βιντάλ και ο Τζιμ Χαϊτάουερ ενώ πήρα μαζί μου τρία αντίτυπα του βιβλίου “Ηλίθιοι λευκοί” του Μάικλ Μουρ όταν ήμουν στο Ιράκ. Εδινα στους συναδέλφους να διαβάζουν τμήματα του βιβλίου και τσαντίζονταν πολύ που ο Μπους μας είχε πηδήξει τόσο άσχημα. Μου στείλανε αποσπάσματα του βιβλίου “Η καλύτερη Δημοκρατία που μπορείς να αγοράσεις” με e-mail γιατί ήξερα ότι αν έπαιρνα το βιβλίο μαζί μου θα μου το έκλεβαν στη στιγμή.

Μπορείς να μιλήσεις για κάποιους από τους αμάχους που είδες να σκοτώνονται;

Θέλω να μιλήσω για κάποια από τα παιδιά που είδα να πεθαίνουν χωρίς λόγο. Ισως γιατί μπορεί να ξυπνήσει κανείς από αυτούς που δεν πιστεύουν ότι γίνονται τέτοια πράγματα. Δε θα ξεχάσω ποτέ τις κραυγές των τραυματισμένων και των ορφανών παιδιών. Δε θα ξεχάσω τους λυγμούς των γονιών που έχασαν τα παιδιά τους. Οι Ιρακινοί και οι περισσότεροι μουσουλμάνοι έχουν έναν πολύ εκδηλωτικό τρόπο να θρηνούν τους νεκρούς τους κλαίγοντας και βγάζοντας λυγμούς. Δεν μπορείς να μην καταλάβεις ότι μια μητέρα ή ένας πατέρας κλαίνε από πόνο για το χαμό ενός παιδιού. Δεν κλαίνε έτσι αν δεν υπάρχει θάνατος. Κάποιες φορές μετά από έναν βομβαρδισμό ή άλλη επίθεση ακούγονται εκατοντάδες άνθρωποι να οδύυρονται και να κλαίνε.

Μια φορά είδα μια βόμβα διασποράς να εξολοθρεύει μια ολόκληρη ομάδα από μικρά παιδιά. Εμοιαζε ότι ήταν ήδη ορφανά και προσπαθούσαν να γλιτώσουν λίγο φαγητό από ένα κατεστραμμένο ιρακινό κομβόι. Τα παιδιά απείχαν μισό μίλι όταν ακούσαμε πως η ιρακινή φάλλαγγα θα χτυπηθεί με βόμβες διασποράς και έπρεπε να εκκενώσουμε την περιοχή. Προσπαθήσαμε να ειδοποιήσουμε αλλά μας είπαν πως ήταν ήδη πολύ αργά. Βλέπαμε τα κομμάτια απ’ τα κορμιά τους να πετιούνται στον αέρα όταν έπεσαν οι βόμβες. Ηταν φοβερό και δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα άλλο απ’ το να παρακολουθούμε και να ουρλιάζουμε με τον ασύρματο στον πιλότο που έριχνε τις βόμβες. Μετά το χτύπημα πήγαμε να δούμε αν υπήρχαν επιζώντες και το μόνο που βρήκαμε ήταν κομματάκια από μικρά παιδιά, εδώ ένα χέρι κι εκεί ένα πόδι.

Η κατάσταση είναι όπως το Βιετνάμ στην αρχή του. Ημουν 12 χρονών όταν ο πατέρας μου γύρισε και δε θα ξεχάσω τον πόνο και την αγωνία με την οποία έζησε την υπόλοιπη ζωή του. Είναι κάπως όπως νιώθω εγώ τώρα. Δεν πίστευα ποτέ ότι θα βρεθώ κάπου όπως το Βιετνάμ και δεν είναι αστείο. Αν μπορούσα να γυρίσω το χρόνο πίσω, δε θα δεχόμουν να πάω, ή θα γινόμουν αντιρρησίας συνείδησης. Ομως τώρα είναι πολύ αργά.

Ξύπνα όμως Αμερική! Τα παιδιά σου πεθαίνουν για το τίποτα. Ο πόλεμος δεν είναι για την ελευθερία ούτε ενάντια στην τρομοκρατία. Γυρίστε τους φαντάρους πίσω τώρα! Πεθαίνουμε για το πετρέλαιο και για την απληστία των πολυεθνικών!

Εναντια στην Ευρώπη του κεφαλαίο

Αντικαπιταλιστικό κίν το πραγματικό αντίπα

Το μεγαλύτερο ψέμα που καλλιεργούν όλοι οι ευρωπαίοι ηγέτες, από τον Μπλερ, τον Μπερλουσκόνι, τον Αθνάρ, μέχρι τον Σημίτη και τον Παπαδόπουλο είναι ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί «μονόδρομο» για όλους μας, αφεντικά και εργαζόμενους.

Οι απολογητές του συστήματος μαζί με τα αφεντικά καλλιεργούν επίσης το μύθο πώς αν δεν θέλουμε να καταδικαστούμε στη φτώχεια και την απομόνωση πρέπει να προλάβουμε αυτό το τρένο. Ισχυρίζονται ακόμα πως μια ενωμένη Ευρώπη κι ένα ισχυρό ευρώ θα αποτελέσει εγγύηση για ευημερία, δημοκρατία και ειρήνη για τα 500 εκατομμύρια ευρωπαίων πολιτών και θα αποτελέσει το αντίπαλο δέος απέναντι στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Θυσίες

Όλα αυτά υποτίθεται μπορούν να γίνουν σε μια μεγάλη ενιαία αγορά η οποία θα διέπεται από τους ίδιους κανονισμούς έτσι που ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός να μπορεί να ανταγωνιστεί αποτελεσματικά τον Αμερικάνικο και Γιαπωνέζικο.

Για να το επιτύχουμε αυτό, λένε, θα πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι να κάνουν «θυσίες». Πρέπει να σταθεροποιηθούν τα δημοσιονομικά και να ενισχυθεί η «ευελιξία της εργασιας και της αγοράς». Θα πρέπει το δημοσιονομικό έλλειμμα κάθε χωρας μέλους να αποτελεί το ίδιο ποσοστο του ΑΕΠ. Αυτά σημαίνουν αφενός την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων και ημικρατικών οργανισμών προς οφελος των ιδιωτικών επιχειρήσεων επειδή η «ελεύθερη» αγορά απαιτεί «λιγότερο κράτος» και σαν επακόλουθο περικοπές και απολύσεις. Παράλληλα κλείνουν οι πόρτες των προσλήψεων σε σχολεία, νοσοκομεία, κοινωνικές υπηρεσίες και δήμους.

Χρειάζονται λένε και «μεταρρυθμίσεις» στην αγορά εργασίας για να είναι τα κόστα παραγωγής ανταγωνιστικά στη διεθνή αγορά. Με αυτό βέβαια εννοούν, μείωση των μισθών στο δημόσιο, πάγωμα των αυξήσεων στον ιδιωτικό τομέα, επιμήκυνση και «ευελιξία» στα ωράρια εργασίας.

Εκτός από αυτά όμως από τους εργαζόμενους να κάνουν και άλλες «θυσίες» στα κεκτημένά τους, είτε αυτό λέγεται δικαίωμα στην απεργία, στο 8ωρο, στον τιμάριθμο είτε πρόκειται για επιδόματα ανεργίας, κοινωνικές παροχές και τις συντάξεις.

Την ίδια στιγμή βέβαια οι καπιταλιστές παίρνουν επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές από τις κυβερνήσεις σαν «κίνητρα» ενώ κατακλέβουν τα δημόσια ταμεία με φοροδιαφυγή και εισφοροδιαφυγή και τζογάροντας στα χρηματιστήρια και στην κερδοσκοπία.

Αυτά προσπαθούν να πλασάρουν στους εργαζόμενους πίσω από ευφημισμούς όπως «εκσυγχρονισμός» και «μεταρρύθμιση». Αυτές είναι οι νεοφιλελεύθερες συνταγές όλων των καπιταλιστών μπροστά στην οικονομική κρίση, όπως υπαγορεύει η «εναρμόνιση» με την Ευρώπη. Αυτή είναι και η πολιτική που για μια δεκαετία η κυβέρνηση του Κληρίδη και του Συναγερμού προωθούσε έχοντας καταφέρει διάφορα χτυπήματα στην εργατική τάξη — και προηγούμενα η κυβέρνηση του Βασιλείου του γκουρού της ιδέας της ενωμένης Ευρώπης— και που σήμερα δυστυχώς παίρνει τη σκυτάλη η κυβέρνηση της Αλλαγής.

«Ευμάρεια και ειρήνη»;

Όμως η κάθε μια από αυτές τις επιθέσεις προκαλεί αιμορραγία στα ταμεία και χειροτερεύει τα πράγματα για εργαζόμενους, νεολαία και συνταξιούχους.

Γι' αυτό και η εικόνα που μάς έρχεται τα τελευταία χρόνια από τις χώρες της ΕΕ κάθε άλλο παρά εικόνα ευημερίας, δημοκρατίας και ειρήνης είναι. Σήμερα περισσότερο από ότι 10 χρόνια πριν είναι πιο καθαρό για εκατομμύρια εργαζομενους, αγρότες, συνταξιούχους και νεολαίους το τι σημαίνει αυτό το κλαμπ των καπιταλιστών που ονομάζεται ΕΕ.

Η ιδια η ΕΕ σημαινει μεγαλυτερους ανταγωνισμους, εμποδικους πολεμους και εξοπλισμους για τα διαφορα κρατη μελη της. Σημαίνει χωματερές φρούτων και βούτυρου για να καταφερουν οι ευρωπαιοι καπιταλιστες να γονατισουν τους αμερικάνους ανταγωνιστές τους στη διεθνή αγορά.

Ευρωπαϊκή Ένωση δε σημαίνει μεγαλύτερες δημοκρατικές εγγυήσεις για την ίδια την εργατική ταξη. Η συμφωνία του Σένγκεν για την πάταξη της τρομοκρατίας, οι νόμοι ενάντια στις συνδικαλιστικες ελευθερίες και οι επιθέσεις των ΜΜΑΔ ενάντια στις χιλιάδες που διαδηλώνουν κάθε φορά ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και τις Συνόδους των ευρωαφεντικών δείχνει ότι η ΕΕ δεν σταματάει σε κανένα αντιδημοκρατικό μέτρο. Επιδίωξη είναι μια Ευρώπη «φρούριο» όπου οι χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες, θύματα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, είτε θα πνίγονται στις ακτές της Μεσογείου ενώ όσοι επιζούν θα απελαύνονται αφού πρώτα περάσουν από τα ευρωπαϊκά μπουντρούμια.

Οι μεγαλυτεροι εξοπλισμοι και στρατιωτικες δαπανες για ευρωστρατούς σημαίνουν μεγαλύτερες δυνατότητες επέμβασης από τη Γιουγκοσλαβία, μέχρι τη Σομαλία, το Ιράκ και το Κονγκό. Ειδαμε όμως πού εξαντλούνται οι «αντιπολεμικές» ευαισθησίες της «πολιτισμένης» Ευρώπης απέναντι στις βάρβαρες επιδρομές των Μπους, Μπλερ και Σαρόν: στην ισοπέδωση μιας ολόκληρης χώρας όπως το Ιράκ και στη συνεχιζόμενη σφαγή των Παλαιστινίων.

ΑΚΕΛ και ΕΕ

Το ΑΚΕΛ κατηγορείται άδικα από το Συναγερμό ότι είναι το μοναδικό κόμμα που «κατά βάθος» είναι αντίθετο στην «ευρωπαϊκή πορεία». Η πραγματικότητα είναι ότι ηγεσία του ΑΚΕΛ έγκαιρα έκανε τη δεξιά στροφή και προσαρμόστηκε σ' αυτή την πορεία, μάλιστα με συνεδριακή απόφαση (18ο Συνέδριο, 1995).

Μετά την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων, το ΑΚΕΛ, όπως και το ΚΚΕ και όλα τα ΚΚ, έχασαν τον άξονα αναφοράς τους και την «εναλλακτική πρόταση» όταν ρητόρευαν για «ΕΟΚ-ΝΑΤΟ — το ίδιο συνδικάτο». Κι αυτή η πρόταση ήταν η οικονομική συνεργασία και οι εμπορικές συναλλαγές με τις χώρες του «υπαρκτού σοσιαλισμού».

Σήμερα μη έχοντας τίποτα να προτείνει η ηγεσία του ΑΚΕΛ απομένει με τη στρατηγική της «υπεράσπισης του εθνικού συμφέροντος» ή «Όλα για την Κύπρο μας», ταυτίζοντας τα ταξικά συμφέροντα των Ε/κ εργατών με τα συμφέροντα των Ε/κ καπιταλιστών ενάντια βέβαια στους Τουρκοκύπριους. Εκτός από τον οικονομικό αποκλεισμό των Τουρκοκυπρίων που τούς έφερε στα όρια απελπισίας, η Ε/κ άρχουσα τάξη (με τη στήριξη του ΑΚΕΛ) χρησιμοποιεί σαν ρόπαλο πάνω στους Τ/κ την ένταξη στην ΕΕ εκβιάζοντας για μια λύση όσο γίνεται πιο κοντά στα δικά της συμφέροντα.

Σήμερα όμως το ΑΚΕΛ είναι συγκυβέρνηση σε μια περίοδο όπου πρέπει να διαχειριστεί την ένταξη του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού στην ΕΕ και να περάσει τα αντεργατικά μέτρα της «εναρμόνισης». Γι' αυτό και ο Χριστόφιας καταλήγει να οργίζεται με την απεργία των 3.000 φορτηγατζήδων που αρνούνταν να δεχτούν τις υποδείξεις της ΕΕ, δηλώνοντας ταυτόχρονα πως «Εμείς προειδοποιούσαμε το λαό για το τι σημαίνει ΕΕ» και άρα δηλαδή 'εμείς έχουμε ήσυχη τη συνείδησή μας'! Εκφράζοντας έτσι μια πολιτική που δεν έχει τίποτα να προσφέρει στους εργαζόμενους που θέλουν να αντισταθούν στις επιθέσεις των καπιταλιστών.

Για το ΑΚΕΛ εκείνο που απομένει ήταν και είναι από τη μια η διεκδίκηση στις ενταξιακές διαπραγματεύσεις «αυτά που πρέπει και δικαιούται η Κύπρος» και μέσα στα «περιθώρια αποκλίσεων και προσωρινών εξαιρέσεων από το κοινοτικό κεκτημένο» κι από την άλλη μια στρατηγική για την ενίσχυση μιας ευρωπαϊκής Αριστεράς στην ευρωβουλή. Όλα αυτά διανθισμένα με γενικόλογες καταγγελίες της Ευρώπης του νεοφιλελευθερισμού και μια αφηρημένη ρητορική για μια «Ευρώπη των λαών».

Η προοπτική

Παρόλη την προπαγάνδα και φιλολογία για το «όραμα» μιας ενωμένης Ευρώπης ένα 30% των Ελληνοκυπριων τάσσονται ενάντια στην ΕΕ - σύμφωνα με δημοσκοπήσεις — χωρίς όμως να τους δοθεί η ευκαιρια να το εκφρασουν με δημοψηφισμα αφου η ένταξη πέρασε στα «γρήγορα» μεσα από τη βουλή. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι η *Εργατική Δημοκρατία* είναι η μονη οργάνωση στη νοτια Κύπρο που είναι εναντια στην Ευρωπαϊκη Ένωση.

Αυτό όμως τι σημαίνει; Ότι τασομαστε με τα αποτυχημενα σταλινικα καθεστωτα που κατερρευσαν; Ή μήπως σημαινει ότι το ονειρο μας είναι να κτισουμε μια Κουβα ή το μοντέλο της Κινας; Ή ακόμα ότι, εφόσον η Ευρωπη αποτελεί «μονόδρομο ή αναγκαίο κακό» όπως υποστηριζουν ολοι, από το Συναγερμό μεχρι το ΑΚΕΛ, μήπως σημαίνει ότι είμαστε οπαδοί του απομονωτισμού;

Κάθε άλλο. Αντι να βλεπουμε τον κόσμο από την μερια του εθνικού κράτους που ανταγωνίζεται το διπλανό τους, οι σοσιαλιστές ξεκινάμε από την ταξική σύγκρουση των εργατών ενάντια στους καπιταλιστές όχι σε μια χώρα αλλά παγκόσμια. Αντιμετωπίζουμε τα συμφέροντα της τάξης διεθνώς και όχι μόνο σε μια χώρα. Από αυτή την αποψη η στρατηγική είναι ο διεθνισμός και όχι τα στενά ή τοπικά συμφέροντα των «ελλήνων» ή των «ελληνοκυπρίων» απέναντι στους «γερμανούς» ή «τούρκους» εργάτες.

Σε ολόκληρη την Ευρώπη παρακολουθούμε τις κινητοποιησεις των εργαζομένων και της νεολαίας εναντια στην νεοφιλελευθερη πολιτικη των διαφόρων κυβερνησεων, από τη Φιλλανδια, τη Γαλλία, τη Βρετανία, Ιταλία, στην Ελλάδα, μέχρι και την Κύπρο που πήραμε μια προγευση πρόσφατα με τους φορτηγατζηδες, ενώ ακολουθουν οι ημικρατικοι οργανισμοι με τη ληξη των συλλογικων συμβασεων στο τελος του χρονου.

Σημερα το διλημμα δεν είναι ουτε η «Ευρωπη φρούριο» ούτε ο προστατευτισμός αλλά η δυναμική ενός καινούργιου παγκόσμιου αντικαπιταλιστικού κινήματος που γεννήθηκε πριν 4 χρόνια στο Σιάτλ και που τροφοδότησε το μεγαλύτερο στην ιστορία αντιπολεμικό κίνημα στον πόλεμο στο Ιράκ.

Πέρσι είχαμε την ιδρυση του ΕΚΦ στη Φλωρεντία με αποκορύφωμα τη διαδήλωση του 1 εκατομμυρίου. Αυτή η δυναμική ήταν ορατή και στο Εβιάν, τον επόμενο μεγάλο σταθμό του ΕΚΦ με τις κινητοποιήσεις κατά των G8 και στη συνέχεια οι κινητοποιήσεις της Θεσσαλονίκης κατά των 15 της Ευρωπαϊκής Ενωσης τον περασμένο Ιούνη. Ακολούθησαν το Σεπτέμβρη οι κινητοποιήσεις στο Κανκουν και η καταρρευση της Συνοδου του ΠΟΕ και μετά οι 300.000 διαδηλωτες στη Ρωμη ενάντια στη σύνοδο των ευρωαφεντικών. Μέσα σ' αυτή την συγκυρία είναι που πρόκειται να ανταμώσουν το Νοέμβρη στο Παρίσι χιλιάδες ακτιβιστές στη Συνάντηση του 2ου ΕΚΦ.

Η προοπτική για την υλοποίηση των συνθημάτων «Μια άλλη Ευρώπη είναι εφικτή» και «Ένας άλλος κόσμος είναι αναγκαίος» που βροντοφώναξαν περσι στη Φλωρεντία εκατοντάδες χιλιάδες ακτιβιστές βρίσκεται μέσα σ' αυτό το ζωντανό κίνημα και στη στήριξη των εργατικών αγώνων.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Πέρυσι στη Φλωρεντία του ΕΚΦ συμμετείχαν ακτιβιστές. Φέτος στο περισσότ

Σουηδία

"Μια συντριπτική ήττα για την οικονομική και πολιτική ελίτ". Ετσι χαρακτήρισε τα αποτελέσματα για τη συμμετοχή στο ευρώ που έγινε στις 14/9 στη Σουηδία, ένας σχολιαστής της σουηδικής τηλεόρασης.

Πολλοί σχολιαστές περίμεναν ότι το αποτέλεσμα θα είναι οριακό, ιδιαίτερα μετά τη δολοφονία της Ανε Λιντ, της υπουργού Εξωτερικών μια βδομάδα πρίν. Η Λιντ ήταν υποστηρίκτρια του ευρώ και οι σχολιαστές περίμεναν ότι η συμπάθεια για αυτήν θα μεταφραζόταν σε ψήφους του "Ναι" στο δημοψήφισμα.

Ομως, η πλευρά του "Οχι" είχε μια ξεκάθαρη νίκη, αποσπώντας το 56,3% των ψήφων έναντι 41,7% για το "Ναι". Είναι η πρώτη φορά στη Σουηδία

ου του πολέμου και του ρατσισμού

...νημα ...αλο δέος

...α στη πρώτη σύνοδο ...ν πάνω από 60,000 ...ο Παρίσι περιμένουν ...τερους

2ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ Παρίσι, 12-15 Νοέμβρη

Από τις 12 μέχρι τις 15 Νοέμβρη το Παρίσι θα ζήσει μέρες Φλωρεντίας. Αυτές τις μέρες θα πραγματοποιηθεί το 2ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ (ΕΚΦ). Πέρσι το Νοέμβρη το πρώτο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στη Φλωρεντία ήταν ένας μεγάλος σταθμός για το αντικαπιταλιστικό και το αντιπολεμικό κίνημα.

Περίπου 60.000 ακτιβιστές συζήτησαν, αντάλλαξαν εμπειρίες από τη δράση τους, πήραν αποφάσεις για τα επόμενα βήματα του κινήματος. Ενα εκατομμύριο διαδήλωσαν στις 9 Νοέμβρη ενάντια στο σχεδιαζόμενο πόλεμο στο Ιράκ. Ηταν το προανάκρουσμα για το τι θα ακολουθούσε τους επόμενους μήνες. Η γενική συνέλευση των κινημάτων στη Φλωρεντία υιοθέτησε τη πρόταση για τη μέρα δράσης ενάντια στον πόλεμο στις 15 Φλεβάρη. Τη μέρα δηλαδή που αμέτρητα εκατομμύρια διαδήλωσαν σε όλο το κόσμο ενάντια στον Μπους.

Το ΕΚΦ στο Παρίσι έχει όλες τις προϋποθέσεις να είναι ακόμα καλύτερο και από τη Φλωρεντία. Η Γαλλία είναι η χώρα όπου οι ιδέες του αντικαπιταλισμού κινητοποιούν εκατομμύρια εργαζόμενους και νεολαία. Το καλοκαίρι στο φεστιβάλ του Λαρζάκ πάνω από 300.000 συγκεντρώθηκαν για να ακούσουν τον Ζοζέ Μποβέ, τον αγρότη συνδικαλιστή που είχε φυλακιστεί για τη δράση του ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Η Γαλλία είναι επίσης και η χώρα με ένα μαχητικό εργατικό κίνημα. Την άνοιξη ένα γενικευμένο απεργιακό κύμα ενάντια στη "μεταρρύθμιση" του ασφαλιστικού που προωθεί η δεξιά κυβέρνηση, συγκλόνισε όλη τη χώρα θυμίζοντας το Μάη του 1968. Είναι πλήρως ρεαλιστική, λοιπόν η προσδοκία, ότι η πορεία που θα γίνει το Σάββατο 15 Νοέμβρη στο Παρίσι θα είναι γιγάντια. Ακτιβιστές του νέου κινήματος από όλη την Ευρώπη θα διαδηλώσουν στο πλάι των εργατών και της νεολαίας της Γαλλίας.

Στη διάρκεια του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ θα γίνουν δεκάδες συζητήσεις, εκδηλώσεις, σεμινάρια. Οι κεντρικοί άξονες αυτού του πλούσιου προγράμματος αφορούν θέματα όπως "Ενάντια στον πόλεμο-για μια Ευρώπη της της ειρήνης της δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης".

Στα πλαίσια αυτού του κύκλου θα γίνει η συζήτηση "Ενάντια στον Πόλεμο-Παγκοσμιοποίηση και Μιλιταρισμός" στην οποία θα μιλήσουν ο Ζιλμπέρ Ατσκά από το αντιπολεμικό κίνημα ACG της Γαλλίας, ο Τόνι Νέγκρι συγγραφέας της "Αυτοκρατορίας", η Λίντσεϊ Τζέρμαν από τη Συμμαχία Stop the War της Βρετανίας και ο Πάνος Γκαργκάνας απο την Ελλάδα, εκδότης της εφημερίδας Εργατική Αλληλεγγύη, ο Φίλιπ Ιλκόβσκι από την Πολωνία και άλλοι ακτιβιστές.

Το κίνημα συζητάει τη στρατηγική του. Στον άξονα με τον ομώνυμο θέμα, θα γίνει και η συζήτηση "Το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ από το Πόρτο Αλέγκρε στη Βομβάη η δυναμική και οι στόχοι του κινήματος των Κοινωνικών Φόρουμ" όπου θα μιλήσει η Μαρία Στύλλου απο το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην Ελλάδα μαζί με τον Μπερνάρ Κασσέν από το ATTAC, τον Σαλβατόρε Καναβό από το ιταλικό κίνημα και άλλους.

Στον κύκλο "Ενάντια στη λογική του κέρδους" υπάρχει συζήτηση όπου συμμετέχουν η Σούζαν Τζορτζ από το ATTAC της Γαλλίας, ο Κρις Ναϊναμ από το Globalise Resistance της Βρετανίας, ο Γουόλντεν Μπέλο από τις Φιλιππίνες.

Στον κύκλο ενάντια στον ρατσισμό, η Σβετλάνα Σιμόνοσκα από τη Δημοκρατία της Μακεδονίας συζητάει μαζί με ακτιβιστές από τη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ουγγαρία, την Εσθονία και την Αυστρία. Υπάρχει ακόμα συζήτηση για την Κατοχή και τη νέα Αποικιοκρατία με τη συμμετοχή του βουλευτή Τζορτζ Γκάλογουεϊ από την Αγγλία και ακτιβιστών από το Ιράκ και τις ΗΠΑ.

Το ζήτημα της σχέσης του κινήματος με τα πολιτικά κόμματα, είναι στην καρδιά των συζητήσεων των νέων αλλά και παλιότερων ακτιβιστών. Αυτό θα είναι και το θέμα της συζήτησης-αντιπαράθεσης "Τα κοινωνικά κινήματα πολίτες/πολιτικά κόμματα" με ομιλητές ανάμεσα σε άλλους τον Φάουστο Μπερτινότι από την Κομμουνιστική Επανίδρυση της Ιταλίας, τον Αλεξ Καλλίνικος από το SWP στην Βρετανία και τον Ολιβιέρ Μπεζανσενό από την LCR της Γαλλίας. Τη συζήτηση συντονίζει ο Πέτρος Κωνσταντίνου απο την Πρωτοβουλία Γένοβα.

Στην συνέλευση των αντιπολεμικών κινημάτων θα συζητηθεί η πρόταση για μια νέα μέρα παγκόσμιας δράσης κατά της κατοχής του Ιράκ, στις 20 Μάρτη, επέτειο της έναρξης του πολέμου. Εκ μέρους της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο θα συμμετέχει ο Γιάννης Σηφακάκης.

Το 2ο ΕΚΦ στο Παρίσι θα είναι ένα πανηγύρι ιδεών και μια άμεση απάντηση για το τί είδους Ευρώπη θέλουμε. Θα είμαστε εκεί μαζί με τις χιλιάδες των ακτιβιστών απο όλόκληρη την Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο.

Δηλώστε συμμετοχή

Απο την Κύπρο την συμμετοχή οργανώνει το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου. Έχει γίνει κράτηση για τη αεροπορική μεταφορά της αποστολής με πτήση της **MALEV**: **Αναχώρηση** ξημερώματα Τετάρτης 12/11, ώρα 4.00 π.μ από Λάρνακα και άφιξη στο Παρίσι μετά από ενδιάμεσο σταθμό στη Βουδαπέστη, η ώρα 9.30 π.μ.. **Επιστροφή** Κυριακή στις 16/11, ώρα 08.05 μ.μ. από Παρίσι και άφιξη στη Λάρνακα μετά από ενδιάμεσο σταθμό στη Βουδαπέστη , η ώρα 03.15 π.μ. (17/11). **Τιμή 175 ΛΚ**, συμπεριλαμβανομένων όλων των φόρων αεροδρομίου.

Για τη διαμονή το ΚΦΚ πήρε τιμές από ξενοδοχείο τριών αστέρων που βρίσκεται στο Σαντ Ντενίς (Παρίσι). Οι τιμέςε είναι οι εξής: **Για μονό δωμάτιο 38 ΛΚ, για διπλό 44 ΛΚ (δύο άτομα) και τριπλό 60 ΛΚ (τρία άτομα)**. Οι τιμές περιλαμβάνουν πρόγευμα.

Για περισσότερες λεπτομέρειες επικοινωνήστε με την εφημερίδα μας ή τον συντονιστή του ΚΦΚ **Παύλο Καλοσυνάτο τηλ: 2286648 / 99433913**

...α: Αριστερό Οχι στο Ευρώ

που ο κόσμος ψηφίζει σε ένα δημοψήφισμα ενάντια στην κυρίαρχη ελίτ.

Το αποτέλεσμα είναι ακόμα πιο εντυπωσιακό αν λάβουμε υπόψη ότι η συντριπτική πλειοψηφία του πολιτικού κόσμου και τα ΜΜΕ στήριξαν το στρατόπεδο τού "Ναι". Ηταν καθαρά ψήφος με ταξικά κριτήρια.

Περίπου τα 2/3 των μελών των εργατικών συνδικάτων ψήφισαν "Οχι" στο ευρώ παρά το γεγονός ότι η πλειοψηφία της ηγεσίας των συνδικάτων είναι πολύ κοντά στην σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση που υποστηρίζει το ευρώ.

Η νίκη μας -του "Οχι"- δείχνει ότι και σε χώρες όπως η Βρετανία είναι δυνατόν να συνδυάσουμε μια αριστερή αντιπολίτευση με το "Οχι" στο ευρώ. Δεν είναι αυτόματο ότι θα ταυτιστείς με τη δεξιά εθνικιστική αντιπολίτευση.

Ο απλός κόσμος στη Σουηδία αντιμετώπισε την καμπάνια του "Ναι" σαν μια εκστρατεία της μειοψηφίας που έχει το χρήμα. Η κοινή διακήρυξη της Αννας Λιντ με το αφεντικό της πολυεθνικής Ερικσον εξόργισε πολλούς σοσιαλδημοκράτες εργάτες. Η μεγάλη πλειοψηφία των νέων ψηφοφόρων και των νέων γυναικών ψήφισε «Οχι». Στα μάτια όλων αυτών το σχέδιο για τη συμμετοχή στο ευρώ ήταν κομμάτι των επιθέσεων στο κοινωνικό κράτος.

Το κλίμα της αντίστασης στις περικοπές και τις ιδιωτικοποιήσεις είχε εκφραστεί και στην υποστήριξη που βρήκε η μεγάλη απεργία των εργαζομένων στην τοπική αυτοδιοίκηση την άνοιξη που πέρασε.

Τα ΜΜΕ περιγράφουν την Σουηδία ως μια από τις πιο.γρήγορα αναπτυσσόμενες οικονομίες στην Ευρώπη. Η πραγματικότητα, όμως, όπως τη βιώνουν οι εργαζόμενοι, είναι ότι η Σουηδία έχει το πιο ταχέως διευρυνόμενο χάσμα ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς στην Ευρώπη.

Επίσης, η ψήφος ενάντια στο ευρώ έδειξε ότι το πνεύμα της νεολαίας που εκφράστηκε δυο χρόνια πριν στις διαδηλώσεις ενάντια στην Ε.Ε. στο Γκέτενμποργκ δεν έχει εξαφανιστεί. Οι νέοι στην Σουηδία, όπως και αλλού, νιώθουν ότι δεν εκπροσωπούνται από αυτό το σύστημα.

Ο σχολιαστής στην τηλεόραση την Κυριακή ολοκλήρωσε με την ερώτηση "Είμαστε ένας ατίθασος λαός;". Θα το μάθουν πολύ σύντομα.

Ασα Χαλμερς,
Σην Πουκ,
Στοκχόλμη

Γέρι

"Σοκ και δέος" το κοινωνικό πρόσωπο της κυβέρνησης της αλλαγής

Ο νέος «σοσιαλιστής» υπουργός Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης Θεοδώρου, με τις δηλώσεις και τις ενέργειες του, μονοπώλησε την επικαιρότητα τις τελευταίες μέρες. Για τους αγωνιστές τις αριστεράς που πίστεψαν ότι οι «αριστεροί» στην κυβέρνηση θα έκαναν την διαφορά, ο κύριος Θεοδώρου φρόντισε να ξεκαθαρίσει ότι αυτός και η κυβέρνηση της «αλλαγής» δεν σηκώνουν «ψευδολαϊκισμούς», ο νόμος είναι νόμος και πρέπει να εφαρμόζεται.

Σύμφωνα με το κύριο Θεοδώρου απόδειξη για το κοινωνικό πρόσωπο της κυβέρνησης, είναι ο νέος θεσμός του αστυνομικού τις γειτονίας. Αστυνομικοί που θα περιπολούν στις γειτονίες, θα βοηθούν και θα λύνουν τα προβλήματα του κόσμου για να αποκτήσει εμπιστοσύνη και να συνεργάζεται ο πολίτης με την αστυνομία. Στο Γέρι όμως δεν έστειλε τους αστυνομικούς τις γειτονίας να λύσουν τα προβλήματα αλλά τους Ράμπο οι οποίοι για δύο — τρεις μέρες αλώνιζαν την περιοχή τρομοκρατώντας τους πάντες και τα πάντα.

Αφορμή για την επιχείρηση «σοκ και δέος» του κυρίου Θεοδώρου, ήταν κάποιες καταγγελίες ότι στην περιοχή Γερίου μικρές ομάδες νεαρών παρουσίαζαν αντικοινωνική συμπεριφορά παρενοχλώντας τους κατοίκους.

Λεφτά για δουλείες και όχι Ράμπο

Το Γέρι ήταν ένα μικρό χωρίο που τις τελευταίες δεκαετίες επεκτάθηκε απότομα με το χτίσιμο των συνοικισμών και την εγκατάσταση στην περιοχή νέου κόσμου κύρια εργαζόμενων με χαμηλά εισοδήματα γιατί η περιοχή είναι πιο φτηνή σε σύγκριση με άλλες. Αναπόφευκτα η απότομη επέκταση δημιούργησε και μεγάλα προβλήματα. Τα κονδύλια από τις κυβερνήσεις για έργα υποδομής ήταν ελάχιστα με αποτέλεσμα τα συσσωρευμένα προβλήματα να κάνουν την ζωή δύσκολη για τους κατοίκους και να υποβαθμίζουν την ποιότητα ζωής στη περιοχή.

Αυτό ιδιαίτερα για τους νέους της περιοχής είναι μεγάλο πρόβλημα. Φτωχά παιδία που προέρχονται από εργατικές οικογένειες με περιορισμένες επιλογές ψυχαγωγίας και διασκέδασης. Ένα κομμάτι που την τελευταία δεκαετία βρέθηκε στο επίκεντρο των επιθέσεων από την πολιτική της κυβέρνησης, μιας πολιτικής που η κυβέρνηση της «αλλαγής» συνεχίζει απτόητη. Η λιτότητα οι περικοπές στο κοινωνικό κράτος, οι απολύσεις, οι μειώσεις μισθών, η μερική απασχόληση και όλα τα άλλα μέτρα που θέλει να περάσει η κυβέρνηση πρώτα και κύρια κτυπούν τους νέους γιατί είναι από τα πιο ευάλωτα κομμάτια της κοινωνίας.

Τα ψηλότερα ποσοστά ανεργίας είναι στους νέους ενώ έχουν τους πιο χαμηλούς μισθούς. Ενας μεγάλος αριθμός που συνεχώς αυξάνεται δεν έχουν σταθερή δουλεία και εργάζονται είτε με το κομμάτι, είτε με την ώρα, σε πίτσες, σε φασφουτάδικα, γενικά σε ευκαιριακές δουλείες και είναι οι πρώτοι στην λίστα των απολύσεων.

Την ίδια ώρα η προσαρμογή του συστήματος εκπαίδευσης στις απαιτήσεις της αγοράς και η όξυνση του ανταγωνισμού στα σχολεία, πετάει έξω τους πιο φτωχούς μαθητές. Παιδία που δεν έχουν την οικονομική άνεση να αντέξουν να πάρουν ένα δίπλωμα εγκαταλείπουν τα σχολεία, περιορίζοντας ακόμα πιο πολύ τις πιθανότητες τους να βρουν μια καλή δουλειά με ένα καλό μισθό που θα τους επιτρέπει να καλύψουν τις ανάγκες τους και να πραγματοποιήσουν τα όνειρα τους. Όλα αυτά δημιουργούν ένα εκρηκτικό μείγμα θύμου και αγανάκτησης μέσα στους νέους. Έστω και αν πολλές φορές ο θύμος τους εκφράζεται με καυγάδες και φασαρία, αυτό που η κυβέρνηση ονομάζει αντικοινωνική συμπεριφορά, στην βάση του είναι μια ταξική αντίδραση ενάντια στο σύστημα της αγοράς που τους οδηγεί στη φτώχεια.

Λίγες μέρες μετά την έφοδο των ράμπο του Θεοδώρου το ΡΙΚ έβγαλε στην δημοσιότητα την περίπτωση ενός νεαρού από το Γέρι που η φτώχια το ανάγκασε να μένει σε κλουβιά σκύλων και να τρώει από το φαΐ τους για να ζήσει. Στην δήλωση του στο δημοσιογράφο ο νεαρός είπε χαρακτηριστικά ότι «δεν ζητώ πολλά πράγματα μόνο μια δουλεία για να ζήσω γιατί όταν δεν έχεις να φας τι θα κάνεις, θα αναγκαστείς να κλέψεις». Ήταν μια απάντηση στο κύριο Θεοδώρου και τους καλοπληρωμένους ράμπο του.

Η καλύτερη απάντηση όμως στο «σοσιαλιστή» κύριο Θεοδώρου και στην κυβέρνηση του, που αντί να δώσουν λεφτά για σχολεία, νοσοκομεία και δουλειές δίνουν για μπάτσους στις γειτονιές είναι η οργανωμένη πάλη ενάντια στην πολιτική της λιτότητας και των περικοπών.

Πέτρος Μιχαήλ

Άτομα με ειδικές ανάγκες

Το Ανώτατο Δικαστήριο κήρυξε την ισότητα! Με τη δικαιοσύνη τι γίνεται;

Ένα δυνατό χαστούκι πήραν κατάφατσα οι ανάπηροι πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας. Και αυτός που το έδωσε δεν είναι άλλος από την ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου που με την απόφασή της (26.9.2002) κήρυξε σαν αντισυνταγματικό τον νόμο που έδινε ποσοστό 3% στις προσλήψεις αναπήρων στην εκπαιδευτική υπηρεσία. Το δικαιολογητικό; «Όλοι οι πολίτες είναι ίσοι» αποφάνθηκαν οι Σόλωνες.

Αυτέ τις μέρες διοργανώνεται ο ετήσιος «Ραδιομαραθώνιος Αγάπης» και όπως κάθε χρόνο κυβέρνηση, οργανισμοί και επιχειρηματίες θα πλειοδοτήσουν σε «φιλανθρωπικά αισθήματα» για τα Άτομα με Ειδικές Ανάγκες (ΑμΕΑ). Το 2003 είναι επίσης το Διεθνές Έτος Αναπήρων και πραγματικά το μοναδικό αίσθημα που μπορεί να προκαλέσει η απόφαση του δικαστηρίου είναι μόνο θυμό και αγανάκτηση! Έχουν περάσει 22 ολόκληρα χρόνια από το τελευταίο έτος αναπήρων το 1981 και τα βασικά και πιο ουσιαστικά προβλήματα όπως η εξασφάλιση του δικαιώματος στην εργασία, η διακίνηση και προσπέλαση αναπήρων σε δημόσια κτίρια και η ανεξάρτητη αξιοπρεπής διαβίωση των ΑμΕΑ παραμένουν βασικά άλυτα.

Με την απόφαση του Ανωτάτου όχι μόνο δε βελτιώνεται η κατάσταση αλλά σημειώνεται και πισωγύρισμα στα δικαιώματα των ΑμΕΑ.

Βέβαια και άλλα κεκτημένα έχουν δεχθεί τον οδοστρωτήρα της 'ισότητας'. Για παράδειγμα σήμερα ένας ανάπηρος για να αγοράσει ένα αυτοκίνητο αντίστοιχο με ένα ανάλογο του '80 πρέπει να πληρώσει χιλιάδες λίρες σε Φ.Π.Α. όταν τότε θα πλήρωνε μόνο ελάχιστους δασμούς. Σίγουρα στην ανάληψη των φόρων οι ανάπηροι έχουν κάμει βήματα προς την ενσωμάτωση, το κράτος κάνει βήματα προς τα πίσω.

Ισότητα;

Αλήθεια σε ποια κοινωνία ζουν οι δικαστές που ισχυρίζονται ότι κηρύσσοντας τον νόμο αντισυνταγματικό εξασφαλίζουν την ισότητα των πολιτών απέναντι στον νόμο;

Η 'θετική διάκριση' της ποσόστωσης στις προσλήψεις των αναπήρων στο δημόσιο φέρνει μια ελάχιστη ισορροπία ανάμεσα στα εμπόδια που βάζει η οργανωμένη κοινωνία σε καθημερινές δραστηριότητες -διακίνηση, την εκπαίδευση, την εργασία και την ξεκούραση-και στην συμμετοχή των αναπήρων σ΄ αυτές. Γι' αυτό η απόφαση του Ανωτάτου αποτελεί μια βάναυση επίθεση ενάντια στους αναπήρους.

Σαν ανάπηροι έχουμε ονομαστεί 'άτομα με ειδικές ανάγκες' και 'άτομα με ειδικές ικανότητες' ορολογίες που στην ουσία το μόνο που προσφέρουν είναι να θολώσουν το τοπίο για την ανάγκη για ισότιμη συμμετοχή στην ζωή της κοινότητας.

Κανένα δικαίωμα που έχουν κερδίσει οι ανάπηροι δεν είναι σε αντιπαράθεση με τους απλούς εργαζόμενους και καμιά απόφαση δικαστηρίου δεν μπορεί να στιγματίσει ένα κομμάτι της εργατικής τάξης, όπως η συντριπτική πλειονότητα των αναπήρων, σαν κάποιου είδους παράσιτα που απομυζούν τους 'αρτιμελείς'. Για να μην περάσουν όμως τα 'μηνύματα' του δικαστηρίου χρειάζεται να δείξουμε ότι ανήκουμε στο στρατόπεδο των απλών ανθρώπων, αυτών που αγωνίζονται για θέσεις δουλειάς και για κοινωνική αλληλεγγύη έστω κι' αν αυτή στις σημερινές συνθήκες, για τους αναπήρους, εκφράζεται με κάποια μέτρα 'θετικής διάκρισης' υπέρ τους.

Κάθε δραστηριότητα στην καπιταλιστική κοινωνία είναι οργανωμένη για να εξασφαλίζει το κέρδος. Σαν εργαζόμενοι - είτε ανάπηροι είτε αρτιμελείς -το ζούμε καθημερινά, βλέπουμε την αισχροκέρδεια, την κατασπάθιση των δημόσιων ταμείων και τις μεγαλύτερες σπατάλες σε βάρος των εργαζομένων και των φυσικών πόρων στο βωμό του κέρδους.

Ωστόσο δεν είναι αρκετό να καταγγείλουμε την απόφαση του δικαστηρίου αλλά και σαν ανάπηροι να δείξουμε ότι είμαστε κομμάτι του παγκόσμιου κινήματος για ένα καλύτερο κόσμο που θα οργανώνεται για να ικανοποιήσει τις ανάγκες των ανθρώπων και όχι το κέρδος.

Σταύρος Σιδεράς
(τετραπληγικός)

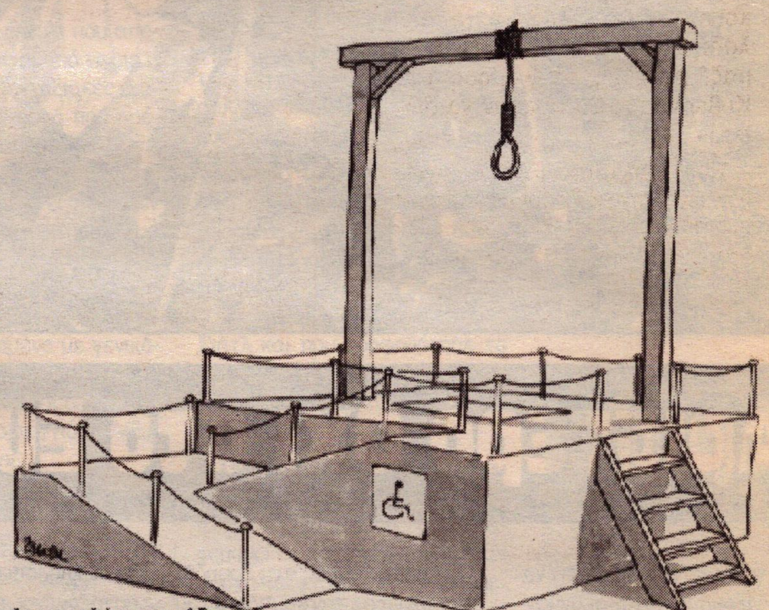

http://go.to/funpic

Συνάντηση Ε/κ και Τ/κ παραπληγικών

Για πρώτη φορά στην ιστορία Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι παραπληγικοί συναντήθηκαν με αφορμή τον αγώνα μπάσκετ μεταξύ της ομάδας αναπήρων από τα Άδανα και της τουρκοκυπριακής ομάδας «Μεσαρκά» (M.A.S.K) στα πλαίσια του πρωταθλήματος αναπηρικών οργανώσεων της Τουρκίας.

Στις 5 Οκτώβρη μετά από πρόσκληση του προέδρου της τουρκοκυπριακής Ομοσπονδίας Ατόμων με Αναπηρίες (*Engelliler Spor Federasyonu*) Μουσταφά Τσελίκ, αντιπροσωπεία του ΔΣ της *Οργάνωσης Παραπληγικών Κύπρου* (ΟΠΑΚ) με επικεφαλής τον πρόεδρο Άντρο Προκοπίου και άλλα μέλη παρακολούθησαν τον αγώνα που έγινε στο κλειστό στάδιο στο Κιόνελι.

Σε μια σύντομη τελετή, ο πρόεδρος της ΟΠΑΚ πρόσφερε ένα δεντράκι ελιάς, σύμβολο ειρήνης και φιλίας στον πρόεδρο της τ/κ οργάνωσης. Μετά τον αγώνα, τον οποίο κέρδισε η «Μεσαρκά», οι Τουρκοκύπριοι δεξιώθηκαν τους Ελληνοκύπριους μέλη της ΟΠΑΚ σε ταβερνάκι.

Για πρώτη φορά ανάπηροι κι από τις δύο πλευρές είχαν την ευκαιρία να βρεθούν, να ανταλλάξουν απόψεις και εμπειρίες και να διαπιστώσουν όλα εκείνα που μας ενώνουν σαν ανάπηρους και γενικότερα σαν απλοί Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι.

Ήταν ένα γεγονός που μπορεί να μην καλύφθηκε από τα ΜΜΕ στον Νότο που έχει όμως ιδιαίτερη σημασία. Είναι ένα ακόμα χαρακτηριστικό της δυναμικής που δημιουργήθηκε μετά τις 23 Απρίλη, αφότου χιλιάδες Ε/κ και Τ/κ πέρασαν τα τείχη του διαχωρισμού. Δείχνει επίσης τον αντίκτυπο που έχει αυτή η δυναμική σε διάφορα κομάτια της κοινωνίας, παρόλες τις προσπάθειες της επίσημης πολιτικής ηγεσίας, στο νότο και στο βορρά, να εμποδίσουν αυτή τη δυναμική και να συνεχίζουν τους ανταγωνισμούς τους!

Φ.Β.

Πλυντήρια Νοσοκομείου Λευκωσίας

Απεργίες ενάντια στην ιδιωτικοποίηση

Οι εργαζόμενοι στο πλυντήριο του Γενικού Νοσοκομείου Λευκωσίας και στα ψυχιατρικά ιδρύματα Αθαλάσσας κατέβηκαν σε στάσεις εργασίας σαν πρώτη αντίδραση στην απόφαση της νέας κυβέρνησης να ζητήσει νέες προσφορές για την ιδιωτικοποίηση των πλυντηρίων.

Έκπληξη και θυμός ήταν τα αισθήματα των εργαζομένων στα πλυντήρια μόλις πληροφορήθηκαν πως και η νέα κυβέρνηση συνεχίζει την ίδια πολιτική με την προηγούμενη για ιδιωτικοποίηση των πλυντηρίων των νοσοκομείων. Πίστεψαν πως αυτό το θέμα είχε λήξει με τη πτώση της κυβέρνησης Κληρίδη η οποία ήταν υπέρμαχος αυτής της πολιτικής.

Τώρα αναγκάζονται να ξαναβγούν στους δρόμους για να υπερασπιστούν τις δουλείες και τα ωφελήματα τους. Χαρακτηριστικά ένας εργαζόμενος δήλωσε στον ΑΣΤΡΑ "Έχει 24χρόνια που κάνω αυτή τη δουλεία αν δώσουν τα πλυντήρια στους ιδιώτες και μας απολύσουν δεν ξέρουμε άλλη δουλεία να δουλέψουμε τι θα γίνουμε." Οι εργαζόμενοι υπερασπίζονται τις δουλείες τους αλλά και τα συμφέροντα όλων μας που θα πληρώσουμε αυτό το κόστος. Οι προηγούμενες προσφορές ήταν υπερβολικά ψηλές συγκρινόμενες με το κόστος που είχε η κρατική διαχείριση των πλυντηρίων Χαρακτηριστικά η χαμηλότερη προσφορά ήταν υπερδιπλάσια του υφιστάμενου κόστους.

Έξω από την Βουλή οι εργαζόμενοι ζήτησαν και συναντήθηκαν με τον Χριστόφια σαν πρόεδρο τη Βουλής ο οποίος του είπε: "Είμαι και εγώ άνθρωπος της εργατιάς και θα θέσω το θέμα στο πρόεδρο της Δημοκρατίας." Όμως οι υπουργοί του ΑΚΕΛ ποία στάση κράτησαν όταν συζητούσαν το θέμα στο υπουργικό και γιατί δεν αντέδρασαν σε μία τέτοια απόφαση να ζητηθούν ξανά νέες προσφορές.

Οι εργαζόμενοι στα πλυντήρια ξέρουν πως μόνο με τους δικές τους αντιδράσεις και τα απεργιακά μέτρα κατάφεραν να κρατήσουν τα πλυντήρια μακριά από τα γεράκια της ιδιωτικοποίησης. Ετσι και τώρα ξέρουν πως μόνο με τους δικούς τους αγώνες και όχι τις υποσχέσεις μπορούν να υπερασπιστούν τις δουλείες τους.

Ν.Α.

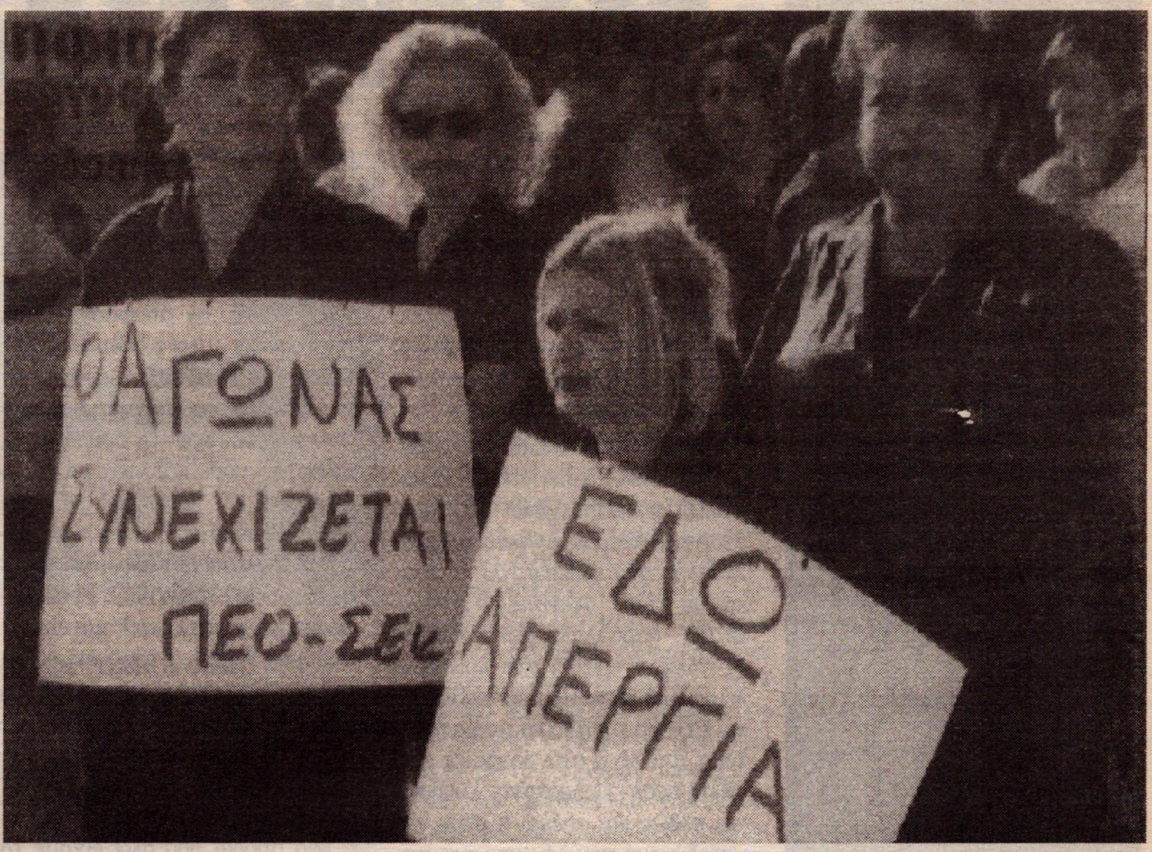

Οι φορτηγατζήδες έχουν τη δύναμη να νικήσουν

Ενώ οι φορτηγατζήδες δηλώνουν αποφασισμένοι να επαναφέρουν τα απεργιακά μέτρα αν η κυβέρνηση δεν ικανοποιήσει τα αιτήματα τους η ηγεσία τους μαζί με την ηγεσία της ΠΟΒΕΚ δέχτηκαν την δημιουργία μιας κοινής νομικής επιτροπής. Δηλαδή οι δικηγόροι της ΠΟΒΕΚ μαζί με τους δικηγόρους της Κυβέρνησης θα ψάξουν να δώσουν λύση.

Το πρόβλημα των φορτηγατζήδων δεν είναι νομικό, είναι πολιτικό. Η πρόταση της κυβέρνησης ήταν ένας ελιγμός για να παγώσει την οργή και το θυμό των φορτηγατζήδων, και να σπάσει την αγωνιστική τους διάθεση.

Οι φορτηγατζήδες έδειξαν μια πρωτόγνωρη αγωνιστική διάθεση προχώρησαν σε απεργία παρά τις εκκλήσεις όλων να μη προχωρήσουν σε μέτρα μέχρι τις 14 του Οχτώβρη που θα είχαν συνάντηση με το Υπουργό συγκοινωνιών. Έκοψαν δρόμους και περιφρούρησαν την απεργία τους με το μάζεμα τους σε καίριους κυκλοφοριακούς κόμβους και πόστα όπως λιμάνια και άλλους χώρους από όπου θα μπορούσε να γίνει μεταφορά εμπορευμάτων όπως ζωοτροφές κλπ. Αυτή την φανταστική διάθεση και αποφασιστικότητα προσπαθεί να παγώσει η πρόταση της κυβέρνησης.

Η κυβέρνηση θέλει να καταργήσει της άδειες "Α" για σκοπούς εναρμόνισης με την Ευρωπαϊκή Ένωση αδιαφορώντας αν αυτό θα καταστρέψει τους φορτηγατζήδες και τις οικογένειες τους. Μέχρι σήμερα οι φορτηγατζήδες μπορούσαν να πουλήσουν την άδεια "Α" και να πάρουν έτσι ένα μικρό ποσό σαν το εφάπαξ της σύνταξης τους.

Η κυβέρνηση τους φορτώνει ακόμα και τις τεχνικές αλλαγές που θα πρέπει να κάνουν στα φορτηγά τους αφού τους πληρώνει μόνο το 50%, των εξόδων τους. Είναι πράγματι αναγκαίες κάποιες αλλαγές που έχουν να κάνουν με την ασφάλεια των φορτηγών, όπως η εγκατάσταση στα φορτηγά ταχογράφων και άλλων εξαρτημάτων αλλά το κόστος δεν πρέπει να το πληρώσουν οι οδηγοί. Μιλάμε για μερικές χιλιάδες λίρες που τσιγκουνεύεται να τα δώσει ενώ χαρίζει εκατομμύρια σε αυτους που φυγάδευσαν τα κεφάλαια τους στο εξωτερικό (περίπου 4.6 δις λίρες) για να τα ξαναφέρουν και να είναι απαλλαγμένα για πάντα απο οποιαδήποτε φορολογία.

Η πρόταση του Υπουργού Συγκοινωνιών και Έργων βάζει σαν προϋπόθεση για να μπορεί να συσταθεί μια εταιρεία, να έχει 25 φορτηγά. Αυτό σημαίνει πως τέτοιες εταιρείες μπορούν να εγγράψουν μόνο οι μεγάλες εταιρίες όπως η CYPARCO και άλλες, ενώ οι φορτηγατζήδες θα αναγκαστούν να πουλήσουν τα φορτηγά.

Η κυβέρνηση κτυπάει σήμερα τους φορτηγατζήδες, αύριο θα είναι η σειρά των πατατοπαραγωγών, των εσπεριδοκαλιεργητών, των οδηγών ταξί, των κτηνοτρόφων κλπ. Ο αγώνας των φορτηγατζήδων δεν είναι μόνο δικό τους πρόβλημα, μας αφορά όλους γιατί κοντράρει την πολιτική της κυβέρνησης που θέλει για χάριν την εναρμόνισης να κτυπήσει κεκτημένα δικαιώματα των εργαζομένων και να φορτώσει το κόστος της ένταξης στις πλάτες των εργαζομένων και των απλών ανθρώπων.

Το ΑΚΕΛ δηλώνει ποντιοπηλατικά πως "εμείς σας το λέγαμε πως η ένταξη θα σημαίνει κόστος" και αφήνει να περνάνε οι αλλαγές παρασέρνοντας στην καταστροφή διάφορες κατηγορίες απλών και φτωχών ανθρώπων. Είναι δικαιολογημένη η απορία ενός φορτηγατζή "Για ποια αλλαγή μιλάμε αν ο νέος υπουργός εφαρμόζει την πολιτική που θα εφάρμοζε και Φούλης, ο υπουργός του Συναγερμού"

Όλοι έπεσαν πάνω στους φορτηγατζήδες για να αναστείλουν την απεργία, από τον υπουργό Συγκοινωνιών, τον Αναστασιάδη μέχρι τον Χριστόφια. Έστω και αν τα κατάφεραν προσωρινά, οι φορτηγατζήδες δηλώνουν έτοιμοι να κατέβουν ξανά σε απεργία και αυτή τη φορά ακόμα πιο δυναμικά. Μόνο με τους δικούς τους αγώνες μπορούν να κερδίσουν. Μπορεί να μην είχαν τη συμπαράσταση από τα κανάλια και τις εφημερίδες όμως είχαν την συμπαράσταση των οδηγών λεωφορείων, των οδηγών ταξί και άλλων.

Σήμερα οι φορτηγατζήδες αύριο εμείς. Γ'αυτό πρέπει να έχουν την συμπαράσταση κάθε εργαζόμενου. Τον δρόμο για να νικήσουν τον δείχνει ο αγώνας των Γάλλων και των Ελλήνων φορτηγατζήδων οι οποίοι μόλις πριν μερικά χρόνια κατέβηκαν σε απεργία και παρέλυσαν τις μεταφορές στην Γαλλία και την Ελλάδα και κατάφεραν να κερδίσουν.

Νίκος Αγιομαμίτης

Η περιβαλλοντική πολιτική της κυβέρνησης: αλλαγή ή απλή ... παραλλαγή;

Όπως έστρωσε ο Κληρίδης

Όπως και σε αρκετά άλλα θέματα, έτσι και στα περιβαλλοντικά, η κυβέρνηση του Τάσσου Παπαδόπουλου προτίμησε να ακολουθήσει τα βήματα και τις προειλημμένες αποφάσεις της προηγούμενης κυβέρνησης. Ενώ οι διακυρήξεις του μιλούσαν για αλλαγή στον τρόπο προσέγγισης των περιβαλλοντικών θεμάτων και των έργων ανάπτυξης, με την ανάληψη της εξουσίας όλα ξεχάστηκαν.

Ο δρόμος είχε τη δική του ιστορία

Εφτά μήνες μετά την εκλογή Παπαδόπουλου, η κυβέρνηση προχώρησε στην υλοποίηση μιας απόφασης της κυβέρνησης Κληρίδη για δημιουργία δρόμου μέσα από το δάσος της Αθαλάσσας. Ο δρόμος που θα ήταν τεσσάρων λωρίδων κυκλοφορίας και θα ένωνε τον ανισόπεδο κόμβο στη Βιομηχανική περιοχή Στροβόλου με το δρόμο Γερίου - Αγλαντζιάς θα προκαλούσε τεράστια οικολογική καταστροφή σε ένα μοναδικό πνεύμονα πρασίνου στα όρια της Λευκωσίας. Ήδη με την έναρξη των εργασιών περίπου 600 δέντρα εκριζώθηκαν. Ευτυχώς, κάτω από το βάρος των αντιδράσεων που ξεσήκωσε αυτή η ενέργεια και των κινητοποιήσεων που οργανώθηκαν από τους οικολόγους και άλλους, η κυβέρνηση υποχρεώθηκε να κάμει πίσω.

που αφού έφαγε το δάσος, έγινε.. μονοπατάκι

Ο υπουργός Εσωτερικών δήλωσε ότι η κυβέρνηση βρέθηκε προ τετελεσμένων και ότι εάν ο σχεδιασμός του δρόμου γινόταν σήμερα θα ήταν πολύ διαφορετικός. Όμως, χρειάστηκαν οι κινητοποιήσεις του κόσμου για να γίνουν σε μια βδομάδα όσα δεν έγιναν σε εφτά μήνες και να αποφασίσουν οι υπηρεσίες "να μην κάνουν οδική σύνδεση με το πάρκο Αθαλάσσας, αλλά σύνδεση με διάβαση πεζών" και να μετακινηθεί ο άξονας του δρόμου. Μόνο που θα χρειαστούν 140 χιλιάδες λίρες και καμιά πενηνταριά χρόνια για να έχουμε ξανά το δάσος στην περιοχή.

Επόμενο θύμα το δάσος του Πανεπιστημίου

Σύμφωνα με τα σχέδια της Πολεοδομίας, αναμένεται ότι με την επέκταση της Λεωφόρου Αγλαντζιάς και την μετατροπή της σε τετραπλής κατευθυνσης θα επιρεαστεί και το παρακείμενο δάσος του Πανεπιστημίου. Και σίγουρα θα ακουστούν πάλι δηλώσεις ότι εαν ο σχεδιασμός γινόταν σήμερα θα ήταν διαφορετικός. Αλλά τι να γίνει ... "εμείς έτσι τα βρήκαμε!" και "όπως μας έστρωσε ο Κληρίδης έτσι θα κοιμηθούμε!".

Τσέρι, όπως Πολεμίδια, Τίμη, Λακατάμεια ...

Στο ίδιο μοτίβο προωθείται και η ανέγερση του υποσταθμού της ΑΗΚ στο Τσέρι. Στην ίδια περιοχή προγραμματίζεται να ανεγερθεί και μια κεραία κοινής εκπομπής ραδιοτηλεοπτικών συχνοτήτων και υπάρχει ο σοβαρός κίνδυνος να δημιουργούνται αθροιστικά μαγνητικά πεδία με σοβαρότατες επιπτώσεις στην υγεία των κατοίκων της περιοχής. Όπως και στην περίπτωση των Πάνω Πολεμιδιών πριν 2-3 χρόνια, έτσι και τώρα, οι αρμόδιοι αμφισβητούν την ύπαρξη κινδύνων για τη ζωή των ανθρώπων από τέτοιες εγκαταστάεις, αφού δεν υπάρχουν, λένε, έρευνες που να το αποδεικνύουν. Αγνοούν όμως τις δεκάδες "ανεξήγητα" περιστατικά καρκίνου που συμβαίνουν σε τέτοιες περιοχές.

Τα ίδια ισχυρίζονται και για τους πυλώνες υψηλής τάσης της ΑΗΚ που διέρχονται μέσα από την κοινότητα Τίμης στην Πάφο. Στη γειτονιά απ' όπου περνούν οι πυλώνες σημειώθηκαν έξι θάνατοι από καρκίνο ενώ υπάρχουν άλλα τρία περιστατικά. Οι υποσχέσεις για μετακίνηση τους, έμειναν υποσχέσεις με αποτέλεσμα οι κάτοικοι της περιοχής να κατέλθουν σε κινητοποιήσεις.

Αλλαγή με κινητοποιήσεις

Τα περιθώρια χρόνου που φαίνεται να έδωσε ο κόσμος στην κυβέρνηση για να κάνει πράξη τις προσδοκίες του, άρχισαν να εξαντλούνται. Και φυσικά, οι αυταπάτες που μπορεί να είχαν κάποιοι ότι μπορεί να αλλάξει ουσιαστικά η ποιότητα ζωής τους με την αλλαγή στη διακυβέρνηση του τόπου, άρχισαν να διαλύονται. Το πού και πώς θα επεκταθούν τα καλώδια υψηλής τάσης, το ύψος των δαπανών που θα διατεθούν για προστασία της ζωής των ανθρώπων, το πού θα γίνουν οι δρόμοι, το ποιές περιοχές και ποιά τεμάχια γης θα διατεθούν για τη δημιουργία των δρόμων είναι επιλογές που επιβάλλονται στις κυβερνήσεις από το κεφάλαιο για τους δικούς του σκοπούς. Η μόνη επιλογή που μένει στον απλό κόσμο να αντιδράσει είναι η κινητοποίηση. Τελικά μόνο με τις κινητοποιήσεις μπορεί η "λαϊκή επιταγή για αλλαγή" να γίνει πράξη καί όχι μια ακόμα "ακάλυπτη επιταγή" στα συρτάρια της εξουσίας.

Αντώνης Σαρρής

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

Κυκλοφόρησε το νέο τεύχος του περιοδικού

"Σοσιαλισμός από τα κάτω"

Κυκλοφόρησε το νέο τεύχος του περιοδικού Σοσιαλισμός από τα Κάτω(47ο), του περιοδικού του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα.

Μέσα στις 34 σελίδες του μπορείτε να διαβάσετε για τις εξελίξεις στην Ελλάδα, στη Μέση Ανατολή και τον υπόλοιπο κόσμο.

Το μαύρο φθινόπωρο που ξημερώνει για τον Σημίτη (μπαράζ απεργιακών κινητοποιήσεων-αποστολή στρατού στο Ιράκ) αναλύει η Μαρία Στύλλου στο editorial του περιοδικού με τίτλο ΄΄***Φθινόπωρο Ανταρσίας***΄΄, παράλληλα ασκεί εμπεριστατωμένη κριτική στα κοινοβουλευτικά κόμματα της αριστεράς ΚΚΕ και ΣΥΝ για την απουσία-αδιαφορία τους, απέναντι στις ραγδαίες εξελίξεις (Ιράκ- Παλαιστίνη, Συνδικάτα) καθώς και απέναντι στην νέα υπερδύναμή που λέγεται αντκαπιταλιστικό-αντιπολεμικό κίνημα. Παράλληλα κάνει έκκληση στα δυο κόμματα να συστρατευτούν με τους αγώνες της εργατικής τάξης και των κινημάτων όσο είναι ακόμα καιρός.

Η ιστορία της Παλαιστίνης, το φιάσκο του Οδικού Χάρτη και τα εγκλήματα που βιώνει σε καθημερινή βάση ο Παλαιστινιακός λαός από το 1948 μέχρι σήμερα μας περιγράφει ο Λέανδρος Μπόλαρης σε ένα ζουμερό κείμενο το οποίο διαβάζοντάς το έχεις την αίσθηση ότι βρίσκεσαι στην Παλαιστίνη και βιώνεις καθημερινά τον αγώνα των Παλαιστινίων.

Η αντίσταση των Ιρακινών από την πρώτη μέρα που θεωρητικά έληξε ο πόλεμος, η δίνη που ρουφάει τον Μπλερ, οι εκκλήσεις του Μπους προς τον ΟΗΕ για αποστολή νέου κατοχικού στρατού- αυτή τη φορά κάτω από την σημαία του ΟΗΕ- η αλλαγή στάσης της Ελληνικής Κυβέρνησης με την δημόσια παραδοχή του Σημίτη στην ΔΕΘ ότι θα στείλει Ελληνικό Στρατό στο Ιράκ και τη μεγάλη κρίση που θα ξεσπάσει στο εσωτερικό του γαλλογερμανικού άξονα, αν αποφασίσουν να πράξουν και αυτοί το ίδιο αναλύει ο Πάνος Γκαργκάνας στο άρθρο του: «***Η δύναμη του αντιμπεριαλιστικού κινήματος***». Το άρθρο αυτό, μάλιστα, μπορεί κάλλιστα να χαρακτηρισθεί και προφητικό μιας και μόλις μια μέρα μετά την κυκλοφορία του περιοδικού παρακολουθήσαμε όλοι στις οθόνες μας τα χαμόγελα Μπους-Πούτιν στο Καμπ Ντέιβιντ και τις δηλώσεις του τελευταίου, ότι το ενδεχόμενο να ψηφίσει η Ρωσία υπέρ της αποστολής δυνάμεων του ΟΗΕ είναι πιθανό.

Γιατί

Μια απορία που όλοι είχαμε τα χρόνια της δικτατορίας του Σαντάμ στο Ιράκ, γιατί δηλαδή οι Ιρακινοί δεν αντιστεκόντουσαν στην τυρανία του Σαντάμ μας απαντά το άρθρο του Νίκου Λούντου με τίτλο «***Η Αντίσταση στο Ιράκ***». Οι αναγνώστες του περιοδικού μέσα από αυτό το άρθρο είναι σίγουρο ότι θα μείνουν με το στόμα ανοικτό όταν ανακαλύψουν την ιστορία του αντιστασιακού κινήματος στο Ιράκ και τους μεγάλους αγώνες που έδωσε τον 20ο αιώνα. Είναι ενδεικτικό ότι οι αριστερές δυνάμεις την δεκαετία του 50 στο Ιράκ ξεπερνούσαν τις 200.000! Δύναμη που θα την ζήλευε η αριστερά σε πολλές χώρες.

Εν΄ όψει της συνεδρίασης του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στο Παρίσι 12-16 Νοεμβρίου η Δήμητρα Κυρίλλου εξηγεί στο άρθρο της «***Αντικαπιταλισμός και Επανάσταση***», την πολυμορφία του ΕΚΦ με τις διαφορετικές του τάσεις, τις διαφωνίες, τα κοινά μέτωπα, αλλά και την στάση που θα κρατήσει η Πρωτοβουλία Γένοβα και η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο.

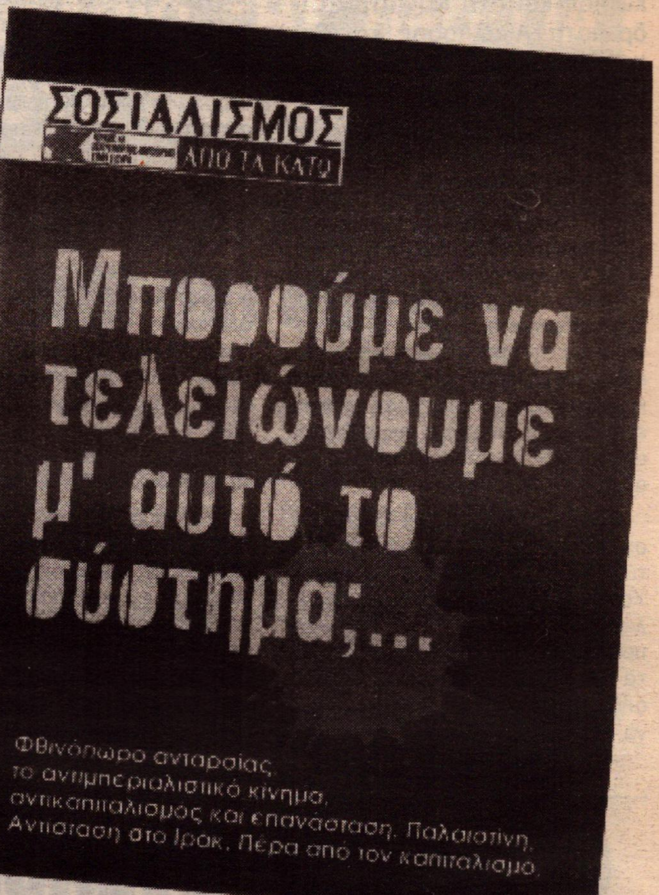

Τις απαντήσεις που μπορεί και πρέπει να δώσει το κίνημα απέναντι σε όσους υποστηρίζουν ότι ο καπιταλισμός σαν σύστημα είναι μονόδρομος και με αυτό θα πεθάνουμε δίνει ο Σωτήρης Κοντογιάννης στο άρθρο του «***Πέρα από τον Καπιταλισμό***». Αναλύει όλες τις εναλακτικές προτάσεις που κατά καιρούς έχουν «πέσει στο τραπέζι του διαλόγου», όπως ότι ο καπιταλισμός μπορεί να έχει ανθρωπινο πρόσωπο, ότι η μεταρρύθμιση είναι πιο εφικτή από την επανάσταση. Τέλος αναλύει την επαναστατική αντιπρόταση απέναντι στο δολοφονικό σύστημα που ακούει στο όνομα καπιταλισμός.

Τις αμφιβολίες που όλοι μας κατά καιρούς μπορεί να είχαμε μέσα μας για το τι πέτυχε το κίνημα μας όλα αυτά τα χρόνια και ιδιαίτερα τους τελευταίους μήνες έρχεται να τις διαλύσει το κείμενο της Κατερίνας Θωίδου που κλείνει και το περιοδικό με τίτλο «***Τι πέτυχε το Κίνημα***». Στο άρθρο γίνεται εκτενής αναφορά στην κορυφαία πορεία που έγινε στην Θεσσαλονίκη στις 21 Ιουνίου, μια πορεία που μας έδωσε την δύναμη και τον δρόμο για να συνεχίσουμε με ορμή και κουράγιο.

Το περιοδικό πέραν των άρθρων του δεν ξεχνάει και τους φίλους του βιβλίου. Ετσι μέσα σε έξι σελίδες έχετε την ευκαιρία να δείτε κριτική παρουσίαση για βιβλία που μπορείτε να αγοράσετε αυτό το φθινόπωρο.

Αχιλλέας Πατσούκας

Μπορείτε να προμηθευτείτε το περιοδικό απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή επικοινωνείστε με το Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο της οργάνωση:

Τηλ. 22 349959

e-mail: wd@workersdemocracy.net

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

5/11: Λεφτά για σχολεία και δουλειές και όχι για μπάτσους στις γειτονιές

12/11: Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στο Παρίσι

19/ 11: 30 χρόνια απο το Πολυτεχνείο - Το νέο αντικαπιταλιστικό κίνημα.

26/11: Η αριστερά και οι τουρκοκυπριακές εκλογές

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσηςκαι συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι. Τ.Κ. 27280, Λευκωσια

Τηλ. 22 - 349959 Fax. 22-349770

e-mail: wd@workersdemocracy.net

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

30 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΤΟ ΝΕΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η επανάσταση είναι ξανά επίκαιρη

Τριάντα χρόνια κλείνουν φέτος από την εξέγερση του Πολυτεχνείου και η επέτειος συμπίπτει με τη 2η Συνάντηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στο Παρίσι. Είναι μια σύμπτωση που αξίζει να την αναδείξουμε. Γιατί υπάρχει ένα κόκκινο νήμα που συνδέει τις δύο εποχές και αυτό είναι η επικαιρότητα της επανάστασης.

Τα τελευταία χρόνια, ένα παγκόσμιο κίνημα κινητοποιεί εκατομμύρια και αμφισβητεί τον καπιταλισμό συνολικά. Κάτω από το σύνθημα "Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη" ενώθηκαν όλοι αυτοί που βλέπουν ότι το σύστημα τους καταστρέφει τη ζωή και το μέλλον.

Οι εργαζόμενοι που σήμερα βγαίνουν σε απεργίες και απαιτούν βασικά πράγματα για την ίδια τους τη ζωή -αυξήσεις, προσλήψεις, συντάξεις, ασφάλιση, είναι κομμάτι του ίδιου κινήματος. Το σύνθημα "Δουλειές, όχι βόμβες" που έχει στη προμετωπίδα του το αντιπολεμικό κίνημα, σήμερα ακούγεται σε όλους τους χώρους δουλειάς που κινητοποιούνται.

Αλματα

Ταυτόχρονα, το αντικαπιταλιστικό κίνημα έχει προκαλέσει άλματα στο ιδεολογικό επίπεδο. Οι αυταπάτες ότι ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα που μπορεί να προσφέρει λύσεις, δέχονται ισχυρά χτυπήματα σήμερα. Οι υποσχέσεις της ευρωπαϊκής σύγκλισης μετατράπηκαν σε νέα προγράμματα λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων. Οι υποσχέσεις για ειρήνη μετατράπηκαν σε ρεκόρ εξοπλισμών και διαδοχικούς ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Το συμπέρασμα ότι ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα του πολέμου και του κέρδους το έβγαλε το αντικαπιταλιστικό κίνημα και μαζί του μεγάλα τμήματα όλου του κόσμου.

30 χρόνια μετά την προηγούμενη επαναστατική έκρηξη, οι αντικαπιταλιστικές ιδέες όχι μόνο δεν βρίσκονται στο περιθώριο, αλλά αποτέλεσαν την κινητήρια δύναμη πίσω από μεγάλες κινητοποιήσεις εκατομμυρίων. Οπως και το Μάη του '68 οι διεκδικήσεις των εργαζόμενων είναι μέρος ενός συνολικού κινήματος που αμφισβητεί τις επιλογές των ισχυρών του κόσμου και θέτει τις δικές του προτεραιότητες. Κι όπως και εκείνο το κίνημα και το σημερινό έχει τη δυνατότητα να φτάσει αυτή τη σύγκρουση μέχρι τέλους, μέχρι την επανάσταση και τη συνολική ανατροπή αυτού του συστήματος.

Το Πολυτεχνείο ήταν και τότε κομμάτι ενός παγκόσμιου κινήματος που συγκλόνιζε τον καπιταλισμό σε ολόκληρο τον πλανήτη. Αυτό που συμβολικά ονομάζουμε Μάης του '68 ήταν ένα κύμα που ξεκίνησε από τα πανεπιστήμια των ΗΠΑ, προχώρησε στις φτωχογειτονιές των μαύρων, στην Ευρώπη, με καταλήψεις εργοστασίων και πανεπιστήμιων στη Γαλλία, με την Ιταλία να φτάνει στο χείλος της επανάστασης, με μαζικές διαδηλώσεις στη Βρετανία να στριμώχνουν την κυβέρνηση. Στην Ισπανία το κίνημα γκρέμισε μια δικτατορία, όπως και στην Πορτογαλία όπου η ανατροπή της Χούντας συνοδεύτηκε από την αποχώρηση του στρατού από τις αποικίες στην Αφρική. Και δεν ήταν ένα κίνημα μόνο του "Πρώτου Κόσμου". Η Ανοιξη της Πράγας, το 1968 ήταν η πιο μαζική επίδειξη δύναμης του εργατικού και φοιτητικού κινήματος στο "Ανατολικό Μπλοκ". Τα ρώσικα τανκς εισέβαλαν στην Τσεχοσλοβακία για να καταστείλουν την εξέγερση με φριχτό τρόπο. Ενώ στη Λατινική Αμερική, στο Μεξικό και την Αργεντινή, το '69 και το '70 μαζικές διαδηλώσεις μετατράπηκαν σε πολυήμερες εξεγέρσεις.

Η μεγαλύτερη τομή που κατάφερε εκείνο το κίνημα ήταν ότι ξανάφερε στο προσκήνιο την ιδέα ότι η κοινωνία μπορεί να αλλάξει με τη δράση των απλών ανθρώπων. Μια ιδέα που ήταν πραγματικά θαμένη για δεκαετίες. Μετά τον Ϳ Β Παγκόσμιο Πόλεμο, ο καπιταλισμός παγκόσμια βρισκόταν σε τροχιά ανάπτυξης. Η οικονομία βελτιωνόταν, οι μισθοί ανέβαιναν, η ανεργία ήταν στα χαμηλότερα ιστορικά επίπεδα, ο μεγάλος κρατικός τομέας έμοιαζε να παρέχει ασφάλεια και το βιωτικό επίπεδο όλων των ανθρώπων φαινόταν να πηγαίνει προς το καλύτερο. Μέσα σ' αυτό το "ευχάριστο διάλειμμα" του καπιταλισμού, άρχισε να μοιάζει παρωχημένη η ανάγκη της σύγκρουσης με τα αφεντικά και τις κυβερνήσεις.

Τα μεγάλα ρεφορμιστικά κόμματα που ανασυγκροτούνταν ήταν η πολιτική έκφραση αυτής της ιδεολογίας. Σε άλλες χώρες κομμουνιστικά, σε άλλες χώρες σοσιαλιστικά, μαζικοποιήθηκαν κόμματα με εργατική βάση που υποστήριζαν αυτές τις αλλαγές από τα πάνω. Τις διαπραγματεύσεις των συνδικαλιστών που έπρεπε να συνοδεύονται και με περισσότερες έδρες βουλευτών. Αυτές ήταν οι κυρίαρχες ιδέες και τότε. Πως ο κόσμος δεν αλλάζει. Πως οι κοινωνικές αλλαγές και επαναστάσεις ανήκουν οριστικά στο παρελθόν. Πολλοί ήταν πρόθυμοι να "αποχαιρετίσουν" την εργατική τάξη και το κίνημά της. Σε χώρες όπως η Γερμανία και η Γαλλία, επειδή το κίνημα είχε "ενσωματωθεί" και σε χώρες όπως η Ελλάδα επειδή είχε κατασταλεί. Την ίδια ώρα όμως φούσκωνε ένα τεράστιο επαναστατικό κύμα που ήρθε και τα σάρωσε όλα.

Το Πολυτεχνείο στην Ελλάδα ήταν κομμάτι αυτής της διαδικασίας. Τη δεκαετία του '70 έχουμε τους πρώτους εργατικούς αγώνες. Η πρώτη μαζική εμφάνιση του κινήματος γίνεται στην κατάληψη της Νομικής το Φλεβάρη του '73. Η ανοιχτή εμφάνιση της αντίστασης δίνει έμπνευση και αυτοπεποίθηση στους πάντες. Ετσι το καλοκαίρι ξεσπάνε εργατικοί αγώνες από τη ΔΕΗ μέχρι τα τρόλεϊ.

Δίλημμα

Μέσα σ' αυτό το σκηνικό πόλωσης, η Χούντα προχώρησε στη διαδικασία φιλελευθεροποίησης για να εκτονώσει την ένταση. Ανοιξε γέφυρες με πολιτικούς της δεκαετίας του '60, υποσχόμενη την προετοιμασία εκλογών. Το σενάριο αυτό θα ήταν καταστροφικό, με τη χούντα να νομιμοποιείται και να δίνει τη σκυτάλη σε μια κυβέρνηση απόγονό της. Οι εξελίξεις έθεταν ένα κρίσιμο δίλημμα. Αν το κίνημα έπρεπε να υποταχθεί σ' αυτές τις επιλογές και να στηρίξει την "φιλελευθεροποίηση" ή αν θα συνέχιζε την αυτόνομη δράση του με σκοπό να ρίξει τη Χούντα και να προχωρήσει σε ριζοσπαστικές αλλαγές. Οι δυνάμεις της επίσημης Αριστεράς, το ΚΚΕ και το ΚΚΕ Εσωτερικού ήταν με όλες τους τις δυνάμεις υπέρ της πρώτης λύσης.

Το Πολυτεχνείο ήρθε και χάλασε όλα αυτά τα σχέδια οριστικά. Τσαλάκωσε το "φιλελεύθερο" προσωπείο της Χούντας, αναγκάζοντάς την να απαντήσει στην εξέγερση με την πιο βάρβαρη καταστολή. Οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής Αριστεράς ήταν ενάντια σ' αυτή την εξέλιξη. Η κατάληψη του Πολυτεχνείου οργανώθηκε ύστερα από πρόταση της επαναστατικής αριστεράς ενώ ακόμα και τις πιο κρίσιμες στιγμές, οι εκπρόσωποι του ΚΚΕ και του ΚΚΕ Εσωτερικού πρότειναν "συντεταγμένη υποχώρηση" από το Πολυτεχνείο. Ομως δεν ήταν αυτές οι προτάσεις που πλειοψήφησαν αλλά της επαναστατικής αριστεράς.

Φλωρεντία Νιόβρης 2002

Η Χούντα του Παπαδόπουλου κατέρρευσε και το ίδιο έκανε σε 8 μήνες και η Χούντα του Ιωαννίδη που την αντικατέστησε.

Το Πολυτεχνείο δεν παρέμεινε μια στιγμιαία έκρηξη. Αποτέλεσε την πηγή έμπνευσης για τους αγώνες της Μεταπολίτευσης. Σε πανεπιστήμια, σε εργοστάσια, σε κάθε χώρο δουλειάς, η περίοδος της Μεταπολίτευσης ήταν μια περίοδος μαζικών αγώνων και ριζοσπαστικών αλλαγών. Η ορμή των απλών ανθρώπων, που είχαν πλέον την αυτοπεποίθηση ότι έτσι αλλάζει η κοινωνία, με την ίδια μας τη δράση, δεν άφηνε τίποτα όρθιο στο πέρασμά της. Κατακτήθηκαν τα συνδικάτα, η δυνατότητα της ανοιχτής πολιτικής δράσης.

Η έκρηξη του Μάη του '68 και του Πολυτεχνείου δεν είχαν στην ηγεσία τους τις δυνάμεις της παραδοσιακής Αριστεράς, αλλά επαναστατικές οργανώσεις. Οι οργανώσεις όμως αυτές ήταν άπειρες και έκαναν ουσιαστικά την πρώτη εμφάνισή τους. Από τη δεκαετία του '30 και μετά, με τη νίκη του Στάλιν στη Ρωσία είχε πέσει ταφόπλακα σε οποιαδήποτε προσπάθεια χτισίματος αριστερής οργάνωσης πέρα από τα όρια του σταλινικού ρεφορμισμού. Η διατήρηση της επαναστατικής παράδοσης πέρασε απ' τα χέρια μερικών δεκάδων φοιτητών και εργατών σε κάθε χώρα, που μετατράπηκαν σε εκατοντάδες και χιλιάδες μόνο όταν η έκρηξη είχε πλέον ξεσπάσει. Ετσι καθώς η έκρηξη καταλάγιαζε ο κόσμος στρεφόταν ξανά σε παραδοσιακές πολιτικές δυνάμεις. Στα σοσιαλιστικά κόμματα όπως του Μιτεράν στη Γαλλία, του Σοάρες στην Πορτογαλία. Και στην Ελλάδα, οι δυνάμεις που βγήκαν δυναμωμένες ήταν το ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ. Πήραν αυτό το κίνημα και το οδήγησαν στον κοινοβουλευτικό δρόμο. Που αποδείχτηκε αδιέξοδο. Με το ΠΑΣΟΚ να εκλέγεται κυβέρνηση ως εκφραστής του κινήματος της Μεταπολίτευσης και την υπόλοιπη αριστερά να μένει από τότε στη σκιά του.

Απο το Σιάτλ στο Παρίσι

Οταν εγινε η διαδήλωση στο Σιάτλ, το Δεκέμβρη του '99, είμασταν μειοψηφία όσοι λέγαμε πως πρόκειται για ένα νέο κίνημα που περιέχει τα σπέρματα μιας δύναμης όπως αυτή του Μάη του '68. Ακουγόταν συμβολικό και υπερβολικό πως επειδή βρέθηκαν στην ίδια διαδήλωση "οι λιμενεργάτες μαζί με τα χελωνόπαιδα" γεννιόταν ένα αντίστοιχο κίνημα. Τα μεγάλα ΜΜΕ μαζί με την παραδοσιακή αριστερά, βιάστηκαν να το χαρακτηρίσουν εφήμερο και επιφανειακό κίνημα. Μια ματιά στο πρόγραμμα του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ που οργανώνεται στο Παρίσι αυτο το μήνα είναι αρκετή για να καταλάβει κανείς ότι οι προφήτες της αποτυχίας έπεσαν έξω.

Είμαστε τέσσερα χρόνια μετά το Σιάτλ και το κίνημά μας έχει στην πράξη καταφέρει να ενώσει όλα τα διάσπαρτα κινήματα σε μία δύναμη. Ανάμεσα στους συμμετέχοντες στο 2ο ΕΚΦ βλέπει κανείς εκπροσώπους των μεγαλύτερων συνδικάτων της Ευρώπης, ακτιβιστές του αντιπολεμικού κινήματος, του αντιρατσιστικού κινήματος, των οικολόγων, του γυναικείου κινήματος, του κινήματος των ομοφυλόφιλων, των κινημάτων αλληλεγγύης από τους Ζαπατίστας μέχρι την Παλαιστίνη, εκπροσώπους των καταπιεσμένων εθνοτήτων, των μεταναστών.

Η ένωση αυτή δεν ήταν αυτόματη. Πέρασε μέσα από τις επιτυχίες του κινήματος. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα ξανάφερε στην ημερήσια διάταξη τη δυνατότητα να αλλάξει η κοινωνία από τα κάτω. Οπως ακριβώς είχε κάνει και ο Μάης του '68. Εκανε ξανά "της μόδας" την ιδέα πως στα μεγάλα ζητήματα απαντάμε με μεγάλες διαδηλώσεις. Πως είμαστε η πλειοψηφία και πως με τη δύναμη της πλειοψηφίας μπορούμε να αλλάξουμε ριζικά τον κόσμο. Και ακριβώς επειδή οι πλειοψηφίες βγήκαν στο δρόμο ανάγκασε και συντηρητικές ηγεσίες κομμάτων και κινημάτων να πάρουν θέση και να συμμετάσχουν σ' αυτή τη διαδικασία.

Κι από την άλλη ήταν ο ίδιος ο καπιταλισμός που μέσα σ' αυτά τα χρόνια της ανάπτυξης του κινήματός μας, κλιμάκωσε με πρωτοφανή τρόπο τη βαρβαρότητά του. Στο Σιάτλ, οι διαδηλωτές μιλούσαν για τα χρέη του Τρίτου Κόσμου που σκοτώνουν. Δεν πέρασε πολύς καιρός και οι τραπεζίτες και οι κυβερνήσεις τους άρχισαν να σκοτώνουν με πραγματικά πυρά. Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν, η φρενίτιδα βίας του Ισραήλ ενάντια στους Παλαιστίνιους και τελικά ο πόλεμος στο Ιράκ, ενηλικίωσαν το κίνημά μας. Οι δεσμοί που χτίζονταν σιγά σιγά όλα αυτά τα χρόνια μετατράπηκαν σε μια τεράστια δύναμη με πραγματικά αποτελέσματα.

Στο 1ο ΕΚΦ, τον περασμένο Νοέμβρη, στη Φλωρεντία, η πιο αριστερή πτέρυγα του κινήματος έβαζε πρόταση για μια παγκόσμια μέρα δράσης, στις 15 Φλεβάρη, ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ. Πολλοί νόμιζαν ότι θα έμενε στα χαρτιά, όπως και ο ίδιος ο πόλεμος στο Ιράκ που δεν είχε ακόμη ανακοινωθεί. Η υλοποίηση όμως αυτής της εξαγγελίας, της παγκόσμιας διαδήλωσης ενάντια στον πόλεμο, ανάγκασε τους αντιπάλους μας να μας ονομάσουν "Νέα παγκόσμια υπερδύναμη".

Το καταφέραμε γιατί είχαμε καταφέρει πλέον όχι απλά να συγκινούμε τις πλειοψηφίες, αλλά να τις κινητοποιούμε. Ολες οι χώρες είδαν πρωτοφανείς διαδηλώσεις. Που όποιος έψαχνε μέτρο σύγκρισης, αναγκαστικά γύρναγε πίσω. "Σαν τη Μεταπολίτευση", για την Ελλάδα. "Σαν την εποχή του Βιετνάμ", για την Αμερική και την υπόλοιπη Ευρώπη. Και τα ρεκόρ ξεπεράστηκαν, σε πείσμα των τελευταίων αμφισβητιών.

εργατική δημοκρατία

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗ ΒΟΛΙΒΙΑ

γράφει ο Κρις Χάρμαν

Μια μαζική εξέγερση το σαββατοκύριακο, 18 και 19 του Οκτώβρη, ανέτρεψε τον πρόεδρο της Βολιβίας, της φτωχότερης χώρας της Ν. Αμερικής. Είναι ακόμη μια σημαντική έκρηξη μέσα στο νέο κύμα αγώνων που άρχισε να σαρώνει ολόκληρη την ήπειρο πριν από τρία χρόνια.

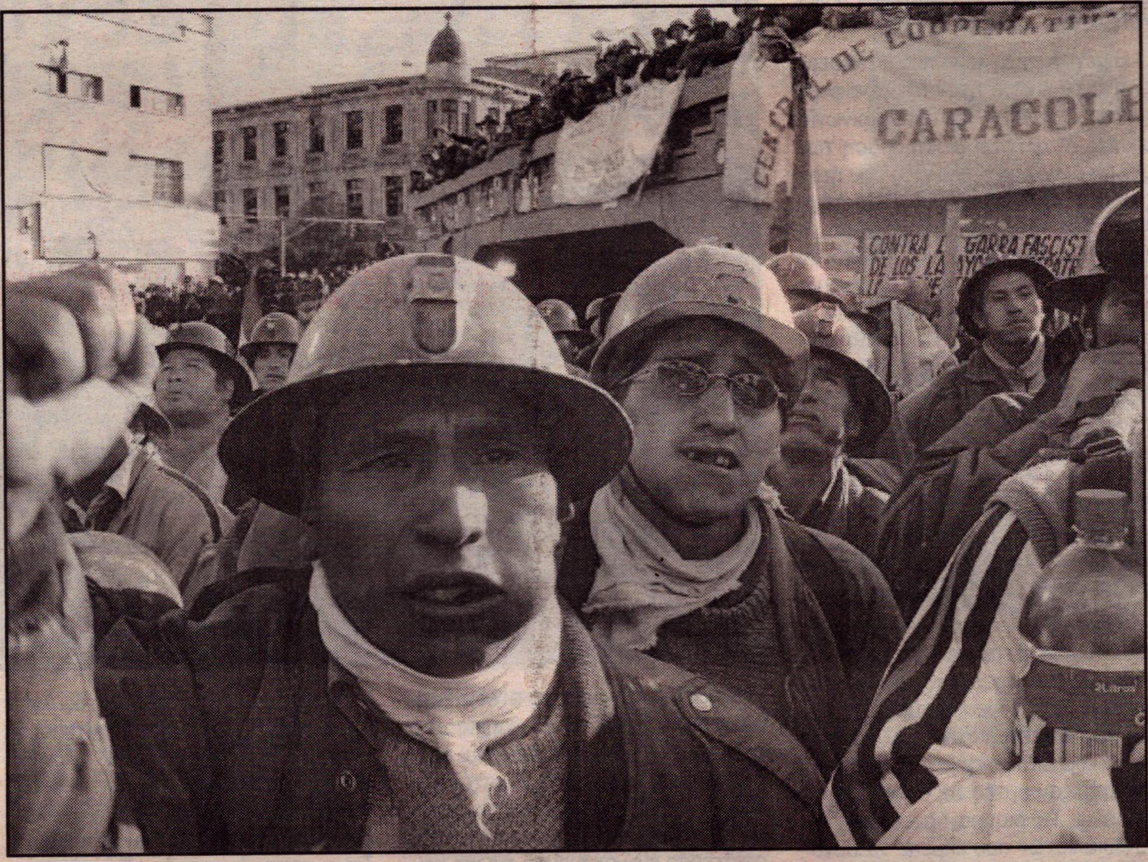

Η εξέγερση ήταν το αποκορύφωμα ενός μήνα απεργιών και διαδηλώσεων μετά τη δολοφονία επτά διαδηλωτών από το στρατό στις 20 Σεπτέμβρη. Οι διαδηλωτές ζητούσαν δημοψήφισμα γύρω από την εξαγωγή ή μη του φυσικού αερίου της χώρας προς τις ΗΠΑ που ετοίμαζε η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση. Οι δολοφονίες οδήγησαν σε οδοφράγματα σε όλη τη χώρα και σε εκκλήσεις για γενική απεργία από την εργατική συνομοσπονδία COB. Αλλά στην αρχή δεν έμοιαζε πως οι διαμαρτυρίες θα πετύχουν τίποτα. Ενας νόμος που επιτρέπει στους εργοδότες να απολύουν τους απεργούς οδήγησε πολλούς εργάτες διστακτικά να συνεχίζουν να δουλεύουν.

Στις 12 Οκτώβρη όμως, ο στρατός προχώρησε σε μια ακόμη σφαγή, αυτή τη φορά στο Λος Αλτος, ένα τεράστιο εργατικό προάστιο της πρωτεύουσας Λα Παζ. Ποσοι άνθρωποι σκοτώθηκαν στις επόμενες μέρες κανείς δεν ξέρει σίγουρα. Κάποιοι διαδηλωτές λένε 70, κάποιοι 130. Αυτό που είναι ξεκάθαρο είναι πως η σφαγή ένωσε ολόκληρη την εργατική τάξη με τη μάζα των χωρικών και των φτωχών ανθρώπων της πόλης σε ένα ογκώδες κίνημα που ήταν αποφασισμένο να ανατρέψει τον πρόεδρο Γκονζάλο Σάντσεζ ντε Λοζάντα.

Ο πρώην πρόεδρος είναι ένας εκατομμυριούχος, γνωστός ως "Ο γκρίνγκο", λόγω της βορειοαμερικανικής του ανατροφής και της ανικανότητάς του να μιλήσει ισπανικά χωρίς τη χαρακτηριστική προφορά των ΗΠΑ. Την περασμένη Παρασκευή ήταν πλέον ξεκάθαρο πως η επιλογή που είχε μπροστά της ολόκληρη η χώρα ήταν ανάμεσα σε ένα στρατοκρατικό καταπιεστικό καθεστώς και σε μια πετυχημένη εξέγερση. Η γενική απεργία πέτυχε σε όλη τη χώρα, και το ένα κομβόι διαδηλωτών μετά το άλλο έφταναν και ξεχύνονταν στο Αλ Αλτο και στη Λα Παζ.

Η κατάσταση θύμιζε αυτό που συνέβαινε στη γειτονική Αργεντινή πριν από 20 μήνες όταν ο κόσμος ανέτρεψε τον πρόεδρο ντε λα Ρούα επειδή εφάρμοζε ένα νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα του ΔΝΤ που οδηγούσε στην εξαθλίωση εκατομμύρια ανθρώπους. Αλλά αυτή τη φορά δεν ήταν απλά ένα αυθόρμητο πλήθος που βγήκε στους δρόμους. Στο επίκεντρο βρίσκονταν οι εργάτες στα ορυχεία κασσίτερου οπλισμένοι με τα εργαλεία της δουλειάς τους -μασούρια δυναμίτη! Δίπλα τους βάδιζε η ομοσπονδία των αγροτών και η οργάνωση των κοκαλέρος -των καλλιεργητών της κόκας, οι οποίοι βλέπουν το μόνο τρόπο που έχουν για να επιβιώσουν να καταστρέφεται από τον "πόλεμο στα ναρκωτικά" που έχουν εξαπολύσει οι ΗΠΑ.

Τα ρεπορτάζ από το ριζοσπαστικό πρακτορείο ειδήσεων Εκονοτίσιας περιγράφουν τι έγινε το σαββατοκύριακο.

Πέμπτη: Τουλάχιστο 250.000 εργάτες και κόσμος από σχεδόν κάθε υποβαθμισμένη γειτονιά του Ελ Αλτο και της Λα Παζ έχουν περικυκλώσει το πρωθυπουργικό μέγαρο. Εδωσαν στον πιο μισητό άνθρωπο στην ιστορία της χώρας, τον εκατομμυριούχο πρόεδρο Γκονζάλο Σάντσεζ ντε Λοζάντα, μια τελευταία ευκαιρία να παραιτηθεί και να εγκαταλείψει τη Βολιβία.

Στην πλατεία Σαν Φρανσίσκο, ο συγκεντρωμένος κόσμος συμφώνησε να διευρύνει την κοινωνική κινητοποίηση σε ολόκληρη τη χώρα και έδωσε συμβουλές σε όλους να είναι προετοιμασμένοι για οδομαχίες ενάντια σε τανκς και σε πολυβόλα.

"Σκάψτε χαρακώματα σε κάθε γειτονιά, σε κάθε τετράγωνο. Φτιάξτε ομάδες αυτοάμυνας", λέει ο μεταλλωρύχος Χαϊμέ Σολάρες, επικεφαλής της Ομοσπονδίας COB, που έδωσε εντολή να διατηρηθεί η πολιορκία γύρω απ' το προεδρικό μέγαρο. "Η μάχη θέλει υπομονή" λέει ο Σολάρες σε νέους και φοιτητές που προτείνουν άμεση επίθεση στο προεδρικό μέγαρο το οποίο βρίσκεται τέσσερα τετράγωνα παρακάτω. Τα συνθήματα του πλήθους είναι πιο ριζοσπαστικά από χθες: "Ahora si, guerra civil" ("Τώρα ναι, εμφύλιο πόλεμο"), φωνάζουν άνδρες, γυναίκες, ηλικιωμένοι και παιδιά, κουνώντας χιλιάδες και χιλιάδες ρόπαλα.

Στο κέντρο της πόλης βρίσκονται οι μεταλλωρύχοι, οι καλλιεργητές της κόκας, οι αγρότες του νότου, οι φοιτητές, οι συνταξιούχοι, οι μικροέμποροι με τους πάγκους, οι νέοι, πολλοί πολλοί νέοι άνθρωποι. Σε κάποιους δρόμους γίνονται συμπλοκές, με δακρυγόνα, οδοφράγματα και φλεγόμενα ελαστικά. Υπάρχουν άνθρωποι που υποφέρουν από τις επιθέσεις με τα δακρυγόνα και κάποιοι αιμοραγούν. Σε άλλους δρόμους, οι καλλιεργητές της κόκας και ντόπιοι μοιράζονται ψωμί και αναψυκτικά με την αστυνομία. Αυτή είναι η λαϊκή εξέγερση, συμπέραναν πολλοί, μια λαοθάλασσα που βαρέθηκε να περιμένε πότε θα φύγει ο "γκρίνγκο".

Κι άλλοι περιμένουν να πέσει ο πρόεδρος. Υψηλά στρώματα των μικροαστών, διανοούμενοι, ακτιβιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και επαγγελματίες, που έχουν οργανώσει κάπου 30 κέντρα απεργίας πείνας σε εκκλησίες. Στις πιο μικροαστικές γειτονιές καλούν επίσης στην παραίτηση του προέδρου, με ολονυχτίες στις εκκλησίες. "Δεν αποδεχόμαστε πως οι άνθρωποι θα συνεχίσουν να σκοτώνονται, θέλουμε να γυρίσουμε στις δουλειές και η μόνη λύση είναι να φύγει ο πρόεδρος", λέει ένας απ' τους ηγέτες των διαμαρτυριών. Φοβούνται κι αυτοί πως η κοινωνική έκρηξη θα μετατραπεί σε κοινωνική επανάσταση.

Παρασκευή: Οι ηγέτες των νεοφιλελεύθερων πολιτικών κομμάτων που ελέγχουν τα δύο τρίτα του κοινοβουλίου της χώρας προσπαθούν να ανακτήσουν ό,τι έχουν χάσει στο δρόμο. Θέλουν να προετοιμάσουν μια συνταγματική διέξοδο με την επίσημη παραίτηση του προέδρου, ο οποίος θα παραδώσει την εξουσία στον αντιπρόεδρό του, τον Κάρλος Μέσα. Οι δρόμοι των πόλεων και ολόκληρης της χώρας κυριαρχούνται από τα εξεγερμένα πλήθη των μεταλλωρύχων, των αγροτών, των φοιτητών και των ανθρώπων από τις φτωχογειτονιές. Αυτή είναι η αληθινή εξουσία που επιβάλλεται στην τυπική εξουσία.

Η πέτρα και το ξύλο νίκησαν το τανκ και το πολυβόλο. Αλλά ανάμεσα στους ηγέτες της εξέγερσης υπάρχουν αμφιβολίες και αντιπαραθέσεις για το αν θα αποδεχτούν τον Κάρλος Μέσα, τουλάχιστον προσωρινά. Στην πλατεία Σαν Φρανσίσκο, τέσσερα τετράγωνα από το Κοινοβούλιο, χιλιάδες μεταλλωρύχοι με δυναμίτες στα χέρια τους, δέχονται τις επευφημίες του πλήθους. Ο πρόεδρος κατέφυγε στο Μαϊάμι. Τα στρατεύματα έφυγαν απ' τους δρόμους. Οι πανηγυρίζοντες μεταλλωρύχοι, κοκαλέρος και χωρικοί γυρνάνε σπίτια τους. Οι ηγέτες τους λένε πως δε θα στηρίξουν τη νέα κυβέρνηση, αλλά θα της δώσουν χρόνο να δείξει πως αποδέχεται τα αιτήματά τους.

Η εξέγερση στη Βολιβία είναι χτύπημα ενάντια στον Τζορτζ Μπους. Το αμερικάνικο υπουργείο Εξωτερικών έτρεξε να υπερασπίσει τον πρόεδρο Γκονζάλο Σάντσεζ ντε Λοζάντα, μία μέρα μετά τη σφαγή στο Λος Αλτος. "Ο αμερικανικός λαός και η κυβέρνησή του υποστηρίζουν τον δημοκρατικά εκλεγμένο πρόεδρο της Βολιβίας. Η Ουάσιγκτον δε θα ανεχτεί καμιά παρενόχληση της συνταγματικής τάξης στη Βολιβία, ούτε θα υποστηρίξει ένα καθεστώς που θα προκύψει με αντιδημοκρατικά μέσα". Η αμερικανική πρεσβεία στη Λα Παζ πρόσθεσε: "Η κυβέρνηση δεν πρέπει να αντικατασταθεί από κάποια που θα στηρίζεται στην εγκληματική βία. Τα ξύλα και οι πέτρες δεν είναι μέσο ειρηνικής διαμαρτυρίας".

Δεν υπήρχαν σκληρά λόγια για μια κυβέρνηση που χρησιμοποίησε πολυβόλα ενάντια σε άοπλους διαδηλωτές, με παιδιά ανάμεσά τους. Το περιοδικό Πούλσο ισχυρίστηκε πως αμερικανοί αξιωματούχοι έπαιξαν κεντρικό ρόλο στο συντονισμό της καταστολής που οργάνωσε η κυβέρνηση.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: Με "αμερικάνικο τσιμέντο" χτίζεται το τείχος της ντροπής

Με τις προκλητικές δηλώσεις του σύμβουλου του Αμερικανικού Πενταγώνου άρχισε η προηγούμενη βδομάδα στην Μ. Ανατολή. Ο Ρ. Πέρλ μιλώντας σε ομάδα σκληροπυρηνικών Αμερικανών και Εβραίων(14/10/2003) δήλωσε *«ότι η κίνηση του Ισραήλ στηρίζεται στην νέα προσέγγιση Μπούς για την τρομοκρατία.»* Ο πρόεδρος Μπους είπε *«δεν κάνει διακρίσεις ανάμεσα στους τρομοκράτες και στα κράτη που υποθάλπουν την τρομοκρατία.»* Παράλληλα εξέφρασε την ελπίδα του ότι *«η επιδρομή του Ισραήλ στην Συρία αντανακλά νέα Ισραηλινή πολιτική, παρόμοια με του Μπους»*.

Συνεχίζοντας το ρεσιτάλ απειλών του ο σύμβουλος του Πενταγώνου δήλωσε πως: «Εχουμε πρόβλημα με τους Σύρους που συνεχίζουν να υποστηρίζουν την τρομοκρατία. Πρέπει να βρούμε τρόπο να τους σταματήσουμε». Σε ερώτηση δημοσιογράφου αν αυτός ο τρόπος σημαίνει στρατιωτική δράση ο Αμερικανός αξιωματούχος απάντησε: «Όλα είναι πιθανά».

Μια μέρα μετά από τις απειλές Πέρλ, οι ΗΠΑ έκαναν σαφές για μια ακόμα φορά ότι πολιτική ίσων αποστάσεων μεταξύ Παλαιστίνης και Ισραήλ δεν υπάρχει. Αυτή τη φορά άσκησαν βέτο (15/10/2003) στην απόφαση του ΟΗΕ για τερματισμό της ανέγερσης του τείχους ασφαλείας όπως ονομάζουν οι Ισραηλινοί το τείχος του αίσχους που υψώνουν στην Δυτική Οχθη.

Πριν προλάβει να στεγνώσει το μελάνι από την υπογραφή του Αμερικανικού βέτο στον ΟΗΕ, αυτοκίνητο αμερικανών επιθεωρητών τινάχτηκε στον αέρα από ισχυρή έκρηξη βόμβας στο συνοριακό πέρασμα Ερέζ με αποτέλεσμα να χάσουν την ζωή τους τρεις Αμερικάνοι μέλη της ομάδας ασφαλείας των επιθεωρητών ενώ τραυματίστηκε άλλος ένας. Καμία οργάνωση δεν ανέλαβε την ευθύνη για την επίθεση. Η Χαμάς και Τζιχάντ δήλωσαν πως δεν εγκρίνουν τέτοιες ενέργειες και ότι δεν έχουν κανένα λόγο να αλλάξουν την στρατηγική τους που είναι να μην γίνονται επιθέσεις εναντίον Αμερικανών αλλά μόνο Ισραηλινών. Ο Αραφάτ με την σειρά του καταδίκασε την επίθεση, ενώ η Παλαιστινιακή αστυνομία προχώρησε σε συλλήψεις επτά υπόπτων.

Η συγκεκριμένη επίθεση ήτανε η αφορμή για το Ισραήλ προκειμένου να βάψει για μια ακόμα φορά στο αίμα τα κατεχόμενα εδάφη. Πεδίο των ενεργειών του Ισραηλινού στρατού, αυτή τη φορά ήτανε η περιοχή Ράφα. Το αποτέλεσμα γνωστό: Πέντε Παλαιστίνιοι έχασαν την ζωή τους και τραυματίστηκαν περισσότεροι από 20.